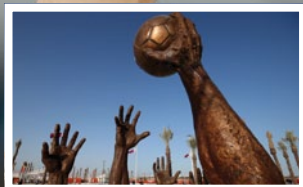

HANDBALL+

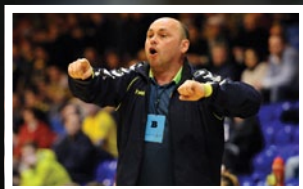

 ČESKÝ SVAZ
HÁZENÉ

VZOR, ČI VÝJIMKA?

Mistrovství světa se letos poprvé konalo v jednom městě.

ČEŠTÍ TRENÉŘI NA ÚSTUPU

Pět týmů vsadilo v aktuální sezoně WHIL na slovenské kouče.

JAKUB SZYMANSKI

Za zahraničním angažmá
jsem šel jako pitbul

Číslo 4 - březen/duben - sezona 2014/2015

novinky | rozhovory | reportáže | profily | historie | reprezentce

Victorious

Oficiální míč MS v házené Srbsko 2013

Dostupný ve velikosti 2
www.select-sport.cz

select@hhsportif.cz | 602 752 978

Kompletní přehled skladových zásob v ČR

HANDBALL+

2014/2015

OBSAH ČÍSLA:

NA VŠECH FRONTÁCH JDEME DO FINIŠE. PŘIJĎTE DO HLEDIŠŤ

Jaro je v plném proudu a tuzemské házenkářské soutěže mužů i žen jdou do finiše. Příznivci tohoto sportu se mají tedy na co těšit. A je jen na nich, v jak hojně míře přijdou svoje týmy podpořit přímo do hlediště. Nudit se rozhodně nebudou.

Už čtvrtfinále play-off, k němuž se mužská extraliga vrátila po pěti letech, naznačilo, že o překvapení nebude nouze. Ve třech případech postupoval do semifinále po základní části hůře postavený tým, což jen dokazuje vyrovnanost soutěže. Ale nadřel si obhájece titulu Talent M.A.T. Plzeň, přestože dlouhodobou část vyhrál poměrně hladce, s osmým Frýdkem-Místkem se pořádně zapotil.

Tak uvidíme, jak bude vyřazovací část pokračovat v dalších týdnech. Nového mistra poznáme nejspíše 23. května

Ženy jsou na play-off v česko-slovenské soutěži zvyklé z předchozích sezon, ale i tady se dají očekávat tuhé boje. Obhájí titul Most, i letos v dlouhodobé části interligy nejlepší český tým, nebo ho předčí Poruba či pražská Slavia? Triumf někoho dalšího by byl obrovskou senzací.

Půjde ale nejen o české tituly a medaile. O všechno budou hrát ale i oba reprezentační celky. Muži potřebují bezpodmínečně uspět na přelomu dubna a května ve dvojutkání se Švýcarskem, ale ani to ještě nemusí k postupu na Euro stačit. Potom je ještě čeká zápas na horké půdě v Makedonii a doma v Brně se světovými suverény z Francie. A skupinu nemají po porážce ve Francii a domácí remíze s Makedonci zrovna ideálně rozjetou. Přesto by mezi evropskou elitou neměli chybět, i když to nebudou mít jednoduché. Dál půjdou lepší dva týmy ze čtyřčlenné skupiny.

To ženy mají cestu na světový šampionát jednodušší, i když jenom v tom směru, že je čeká pouze jeden soupeř. Zato ale velmi kvalitní, v červnové baráži se střetnou s Nizozemkami, které skončily na loňském mistrovství Evropy sedmé. První zápas se hraje 6. června v Arnheimu, odvěta o týden později v Mostě.

Už znají i soupeřky pro kvalifikaci pro příští mistrovství Evropy (2016 ve Švédsku) Utkají se se Srbskem, Ukrajinou a Itálií. Tak neváhejte a přijďte do hledišť. Nejprve držet palce tomu svému týmu a pak spojit síly a pomoci reprezentacím na šampionáty. Všichni vás na cestě za úspěchem potřebují.

ZDENĚK SOUKUP, IDNES.cz

- 04 **TÉMA**
Před zápasem kvalifikace ME 2016 se Švýcarskem
- 09 **ROZHOVOR**
Petr Hrachovec
- 12 **ROZHOVOR ČÍSLA**
Jakub Szymanski
- 19 **REPORTÁŽ**
Ze zákulisí katarského mistrovství světa
- 24 **TÉMA ČÍSLA**
Slovenští trenéři na lavičce českých interligových celků
- 29 **PROFIL KLUBU**
TJ AŠ Mladá Boleslav
- 32 **PROFIL**
Nizozemsko - soupeř našich házenkářek v play-off o MS
- 35 **TÉMA**
Los kvalifikace ME 2016 žen
- 37 **TÉMA**
Sestry slavnějších bratrů
- 42 **TÉMA**
Hlasatelé v extraligových a interligových halách
- 46 **PŘÍBĚH**
Boris Aspridis
- 49 **MLÁDEŽ**
Dorostenky absolvovaly kvalifikaci ME
- 52 **PŘÍBĚH**
Marek Tůma, velký talent 90. let, přemohl rakovinu
- 56 **ČSH**
Nadace pro transplantaci kostní dřeně
- 60 **PRAVIDELNÁ RUBRIKA**
My hrajeme taky

V příštím pátém čísle sedmého ročníku Handball plus vás kromě jiného čeká:

- velký rozhovor s Ivetou Luzumovou, která se po zranění vrátila k házené i do reprezentace
- v rubrice Profil klubu navštívíme Lokomotivu Cheb
- podíváme se za Martinem Galíou, který se chce vrátit do Česka k rodině a hrát házenou v Polsku
- ohlédneme se za baráží žen o postup na evropský šampionát, ve které se české družstvo utkalo s Nizozemskem
- do Brna se zase vrací Francie a my se podíváme, jaké to bylo, když jsme ji na téže místě porazili v kvalifikaci jako čerstvé olympijské šampiony
- chybět nebude ani tradiční rubrika My hrajeme taky

ČESKO – ŠVÝCARSKÉ HÁZENKÁŘSKÉ PŘÍBĚHY

MIROSLAV NĚMÝ, MF DNES

Tyhle dva národní týmy se dlouho v důležitém zápase nepotkávaly. Teď ale Češi a Švýcaři shodně věří, že proti tomu druhému zúročí progres poslední doby. Souboje, které uvidí 29. dubna Schaffhausen a 2. května Plzeň, budou klíčové pro vývoj kvalifikace o Euro 2016.

Už je to hodně dlouho, co v házenkářském souboji Česka se Švýcarskem opravdu o něco šlo – konkrétně se tak naposledy stalo v roce 1995. Vzájemná utkání jsou zajímavější, čím dále se noříme do historie, v ní také lze nalézt první příběhy. Těmi dalšími jsou pak silné „švýcarské vazby“ zcela zásadních tváří české reprezentace. Filip Jícha v zemi pod Alpami rozjel kariéru, která velkolepě skončila až triumfy v Lize mistrů či pozicí nejlepšího hráče planety. A jeden z koučů národního týmu Jan Filip si tu zase protáhli svá úspěšná léta na hřišti a hlavně – v „zemi Helvétského kříže“ začal přicházet na chuť trenérskému řemeslu.

Příběh první:

Krátká historie vzájemných proher

Nikdy už neměli čeští házenkáři k olympiádě tak blízko, jako v onom smutném utkání před dvaceti lety. Na společném útkání se chystali na gejzír radosti, jenže místo toho přišly chmury: Češi prohráli na MS 1995 se Švýcarskem souboj o 7. místo, a tím pádem i o poslední propustku do olympijské kvalifikace. Zápas skončil 21:23 a zatímco pro Česko začala dlouhá a dosud nekončící olympijská absence, Švýcaři vedení tehdejšími famózními kanonyrem Marcem Baumgartnerem si užili her v americké Atlantě a ze zámoří se nakonec vraceli se solidním 8. místem. Je vlastně s podivem, že při chudické bilanci vzájemných střetů Česka se Švýcarsky najdeme tak důležitý duel. A navíc není jediný.

Začneme v dobách, kdy se házená teprve rodila: dosud největším úspěchem švýcarského handballu zůstává a nejspíš navěky zůstane olympijský bronz z Berlína 1936, z her zkalených nacistickou tematikou. Tehdy a po dru-

hé světové válce patřili Švýcaři na špičku; na světových šampionátech brali v dějinách maximálně dvě čtvrtá místa a hádejte, kdo je porazil v duelu o bronz v roce 1954? Jistě, Čechoslováci.

Čímž nekončíme. Druhé švýcarské „brambory“ patří do roku 1993. Tehdy na mistrovství světa ve Švédsku sice československé mužstvo při federální derniéře Švýcarsky v nadstavbové části zdolalo o gól, jenže málo platné – do semifinále prošel soupeř. A aby toho nebylo málo, týmy se střetly i na šampionátu 1990, kdy domácí Čechoslováci podlehli Švýcarům po dnes již těžko představitelném výsledku 12:13.

Ovšem chce se dodat: bývávalo, tohle patří už jen do kronik. Od začátku 90. let se země házenkářsky míjejí. Švýcaři jsou v dlouhodobém úpadku, třeba na Euru hráli pouze 3x (Češi za srovnatelnou dobu 8x) a vzájemný duel z evropského turnaje neexistuje dokonce ani jeden.

Nyní se tedy „staří známí“ opět pustí do sebe. Jestliže mívali Švýcaři v 90. letech šutéra Baumgartnera, dnes je tahounem celku Andy Schmid z Rhein-Neckar Löwen, jeden z nejlepších hráčů bundesligy. I jeho výkony z velké míry rozhodnou, kdo se bude po

dlouhé pauze ve vzájemných duelech radovat nyní, v roce 2015.

Příběh druhý:

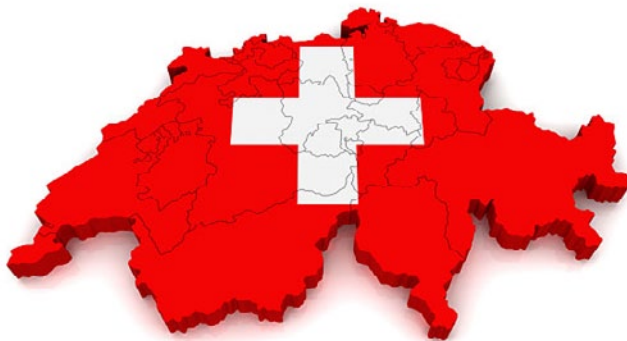
Jak se z kluka stala hvězda

Konečně se dočkal, konečně byl po předchozích dvou finálových porážkách na Mount Everestu házenkářského klubového světa. Filip Jícha slavil v roce 2010 svůj první, tak dlouho vyhlášený triumf v Lize mistrů. A když se jeho Kiel dotkl sportovního nebe, byli v hledišti i zástupci švýcarského klubu Otmar St. Gallen. „Hrozně mě těšilo, že mohli spatřit největší úspěch mé kariéry. I když jsme se nějakou dobu neviděli, zůstali jsme přáteli, udržujeme pravidelný kontakt,“ popisoval Jícha.

Česká superstar má řadu dobrých vlastností a patří mezi ně rozhodně i vděk. V tomto případě vděk spíše obyčejnému švýcarskému klubu, kde však Jícha nastartoval vpravdě neobyčejnou kariéru.

Když se vypravil z Dukly do ciziny – natrvalo, předchozí krátká angažmá v arabském světě byla jen dočasná – bylo Jíchovi pouhých 21 let. Spíš rozjvený kluk než vyzrálá osobnost.

Zvolit si v této fázi kariéry město le-

SOUČASNÍ REPREZENTANTI VE ŠVÝCARSKU

MARTIN GALIA

(St. Gallen)

Pro brankářského veterána příjemná koncovka jeho úspěšné kariéry. „Švýcarská liga je u nás hodně podceňovaná. Až jsem byl překvapený, jakou má kvalitu,“ říká Galia.

TOMÁŠ BABÁK

(St. Gallen)

Touží jít podobnou cestou jako Filip Jícha. Tedy přisvojit si ve Švýcarsku roli vůdce týmu a s takovou image se posunout do bundesligy.

JAKUB SZYMANSKI

(St. Gallen)

Třetí z krajanů, které si do klubu přivedl dnes již bývalý kouč St. Gallenu Jan Filip. V národním týmu je jeho ústřední rolí bránit, za oddíl ale dává i branky.

žící kousek od Bodamského jezera se zpětně jeví snad jako nejlepší možnost, kterou mohl Jícha udělat. Když v pouhých 17 letech drze vlétl do extraligy, jako každý mladý házenkář fantazíroval o tom, že zamíří mezi nejlepší z nejlepších – do Německa či do Španělska. Avšak místo toho přišla cesta postupná. Seznam toho, co jej švýcarské angažmá naučilo, je dlouhý. Zatímco v Kataru chodil na jídlo do restaurace a bydlel na hotelu, v St. Gallenu se musel stát pánem vlastní domácnosti. Pronikl do němčiny, svého budoucího „druhého mateřského jazyka“. Otrkal se v partě složené ze sportovců jiné národnosti, důvěru si získal mimo jiné svými čím dál lepšími výkony na hřišti. Tak se naučil bojovat s osobní obranou, kterou na něj soupeři často nasazovali, aby zabránili Jíchovu gólostroji. Stal se tahounem, získal víru ve vlastní schopnosti.

A s nadsázkou si navrch ještě pojistil úspory. „Šéf St. Gallenu je ředitelem místní banky,“ usmíval se mladý Jícha v narážce na proslulé švýcarské finanční služby.

St. Gallen si českého drafce pojistil až do roku 2007, ale skvělé osobní vztahy s managementem brzy nastínily jinou, gentlemenskou dohodu. „Lidé v klubu mi přejí to nejlepší. Když budu chtít odejít, bez problémů mě pustí,“ říká Jícha – a tak se i stalo. V St. Gallenu

vydržel do léta 2005, přestupem do Lemga si splnil dávné bundesligové přání a poté se propracoval do Kielu, mezi nejlepší z nejlepších.

Lemgo bylo krokem číslo dvě. St. Gallen v tomto směru navzdýcky zůstane tím prvním, možná nejdůležitějším.

Odchodem ze Švýcarska se navíc vzájemná pouta nezpřetrhala. Autor textu si sám dobře vzpomíná, jak při návštěvě St. Gallenu fungovalo Jíchovo jméno jako spolehlivý úvod do konverzace. Funkcionáři při vzpomínce na českého kanonýra roztávali a místní na Jíchu nedají dopustit; však nynější hráč Otmaru a jiný český reprezentant Martin Galia nedávno líčí: „Náš manažer ho miluje. Na autě vozí nápis THW Kiel a Filipa bere jako svého syna.“

Syna, jehož Švýcarsko vyslalo k metám nejvyšším.

Příběh třetí:

Nová chuť a přeměna v trenéra

Celkem 1792 branek tu nastřílel. Jen si to představte! V německé bundeslize, nejlepší házenkářské soutěži světa, tolikrát rozvlnil síť, tolikrát naštvál brankáře, tolikrát rozjásal příznivce svého klubu. A stejně Jan Filip, česká legenda německé ligy, nakonec našel zázemí ve Švýcarsku.

To bylo takhle: královské střelecké hody zažíval hlavně v Nordhornu, v městečku u nizozemských hranic toužil zůstat i po kariéře. Jenže sportovec miní, ekonomika mění – klubu došly peníze. Rok si pak Jan Filip zkusil v Mannheimu za Rhein-Neckar Löwen, získal ligový bronz a zahrál si semifinále Ligy mistrů, jenže: „Nějak mi to celkově nesedlo, chyběla radost.“

Tak zamířil k sousedům. Tam, kde se hraje nesrovnatelně méně prestižní házená – do Švýcarska.

A radost se zase objevila!

Už proto, že dřívější lehkovážná povaha po třicítce vypsěla v ryziho profesionála. Do Schaffhausenu přišel v 36 letech, avšak ve skvělé fyzické kondici. Zase si užíval duel Ligy mistrů, získal

Vzájemné házenkářské příběhy Česka a Švýcarskou nyní dostanou po delší pauze novou kapitolu.

švýcarský titul, byť ve staré hale, kde se nesmělo troubit klaksony, aby hluk neděsil poblíž ustájené koně; dnes už má Schaffhausen arénu novou a Jan Filip do ní zavítá jako jeden z trenérů českého národního týmu.

A stane se tak z velké části díky Švýcarsku. „Trénovat jsem nikdy moc nechtěl, ale ono se to tak nějak vyvinulo. Vždycky mě lákala spíš práce manažera, jenže v současné době se šetří a taková pozice zůstává jen ve velkoklubech,“ vysvětloval, když vzal roli hravějšího kouče v St. Gallenu, své druhé štaci pod Alpami: „Tak jsem zvolil tuhle možnost. A jsem za ni rád.“

Tak jako v St. Gallenu absolvoval Jícha pomyslnou hráčskou univerzitu, Filip se pustil do velkého světa trenériny. Nejprve ještě v roli součásti kádrů, tuto sezonu už výhradně z lavičky. „Jasně, švýcarská soutěž není bundesliga, ale ta je jedinečná. Co tu jsem, šla liga nahoru. Je to zajímavé,“ říkal a člověk v tom cítí nádech Jíchovy postupné cesty.

Skvělý pravý křídelník začal za pochodu vstřebávat objem trenérské práce. Zjišťoval, že zatímco na palubovce stačí koncentrovat se jen sám na sebe, role šéfa střídačky je mnohem komplexnější: „Samozřejmě, to je velký

rozdíl. Ale je to pro mě házenkářský vklad do budoucna.“

Švýcarská anabáze Jana Filipa skončila předčasně letos v březnu, kdy se v St. Gallenu domluvil na ukončení smlouvy; klub měl od léta stejně převzít jeho asistent, tak se po vzájemné dohodě proces jen urychlil. I tak strávil ve Švýcarsku téměř šest let – neboli dvě třetiny času, po který pobýval v Německu. Kdo by to byl čekal, když sem ve veteránském věku přicházel...

A teď do Švýcarska míří znovu, s reprezentací. Vzájemné házenkářské příběhy obou zemí tím dostanou novou kapitolu.

Petr Hrachovec si role asistenta u švýcarské reprezentace váží

JSEM LEPŠÍ TRENÉR NEŽ DŘÍV

Ve Švýcarsku platí za trenérskou extratřidu. Dokládají to tři ligové tituly v řadě se Schaffhausenem, průnik mezi evropskou elitou v pohárech včetně Ligy mistrů, dva triumfy v domácí pohárové soutěži. Důkazem postavení Petra Hrachovce ve švýcarské házené budiž jeho asistentská pozice v národním týmu. „Je to pro mě velká čest,“ líčí odchovanec Zubří, který vymýšlí taktiku na Jíchu a spol. V kvalifikaci o postup na mistrovství Evropy chce své krajany porazit, ale tuší, že to bude moc těžké.

KDO JE PETR HRACHOVEC?

- bývalý špičkový házenkář, pravé křídlo Gumáren Zubří
- působil v Německu, bundesligu si zahrál v SG Kronau-Östringen (současný Rhein-Neckar Löwen)
- dnes asistent u švýcarské reprezentace, manažer a asistent v klubu Winttherthur
- Schaffhausen přivedl jako hlavní kouč třikrát k titulu mistra Švýcarska, do finále Poháru EHF a dvakrát do osmifinále Ligy mistrů

Čeká český celek na konci dubna v Schaffhausenu bouřlivá kulisa?

„Spíš komornější prostředí. Hala má kapacitu čtyři tisíce diváků, přijdou tak 2 až 2,5 tisíce. Naše postupové šance jsou minimální. Museli bychom dvakrát porazit Čechy, abychom se vrátili do hry. Není to nereálné, ale musíme to vidět realisticky. Skupina se vyvíjí tak, že se o druhém postupujícím za Francii rozhodne až v červnu v utkání Makedonie-Česko.“

Jak dobře znáte nejlepšího českého hráče Filipa Jíchu?

„Dvakrát jsme se bavili po telefonu, osobně jsme se nesetkali. Po lidské

stránce ho neznám, jen jako sportovce. Stal se nejlepším hráčem světa a kapitánem Kielu, to je obdivuhodné. Uznávám ho právě proto, že je komplexní hráč. Budeme se samozřejmě snažit ho v zápase eliminovat, ale spíš systémově než osobní obranou. Jsou tam kromě Jíchy další hráči, na které si musíme dát v útoku pozor. Například Horák, Babák.“

Jaké to bude nastoupit proti své rodné zemi?

„Zatím jsem to neřešil, měl jsem dost práce v klubu a se školou. Ale určité napětí se před zápasem asi dostaví. Proti Česku budu stát poprvé.“

Sledoval jste protivníka na MS v Kataru?

„Ty poznatky jsou trošku zkreslené, neboť mužstvo nehrálo kompletní. Na začátku turnaje byl nemocný Jícha. Ale Čechy mám celkem podrobně nastudované. Těžko říct, zda se tým pod novými trenéry zlepšuje. Hodnocení šampionátu je dvoustranné. Nepostoupilo se ze skupiny, ale zápasy o Prezidentský pohár nějakou kvalitu měly.“

Proč jste dobrovolně opustil pozici hlavního trenéra?

„Předloni jsem skončil v Schaffhausenu, deset let jsem byl v intenzivním zápřahu. Hráli jsme Ligu mistrů,

V nejvyšší soutěži mají starší hráči svou práci, ve které profesně postupují, zlepšují se. A k tomu berou krásné peníze za házenou. Takže si vydělají jako doktoři.

postoupili jsme do finále Poháru EHF. Potřeboval jsem zvolnit a zamyslet se nad budoucností. Říct si, kam chci jít a někam se posunout. Neřešit jen další zápas, sezonu. Hodně jsem o tom přemýšlel, zapracoval jsem také na psychické koučinku. A i když jsem měl nabídky z Německa, chtěl jsem získat větší jistotu ve Švýcarsku, etablovat se. Jsme tady s rodinou moc spokojeni. Děti chodí do školy, manželka má velice zajímavé zaměstnání. Začal jsem stavět dům, do toho studuji docela prestižní obchodní školu se zaměřením na management. Je v ní i dost sportovního marketingu a práva. Letos bych ji měl dokončit. Chci mít širší obzory a nebýt fixovaný jen na házenou. S tou školou se tady bez problémů užívám i jinak."

Co máte v plánu dál?

„Minimálně rok tady zůstanu. Pak se uvidí. Jsem otevřený všemu. Všechno to ale do sebe musí zapadat.“

Nabízí se Německo, že?

„Je fakt, že to je vrchol házenkářské pyramidy. Ale jsem schopen trénovat i jinde. Domluví se i anglicky. Hodně mi pomohlo angažmá v Schaffhausenu, kde jsem po skončení hráčské kariéry skočil rovnýma nohama do evropské špičky. Myslím, že jsem ještě lepší trenér než dřív. Kladu důraz na disciplínu,

rychlý přechod do útoku a vůbec profesionální chování. Jak přistupuju k házené já, to očekávám i od hráčů.“

Zůstanete ve Švýcarsku natrvalo?

„Zatím se usazujeme tady. Ale ještě nejsem pevně rozhodnutý, kde budeme žít. V Česku máme rodiče, kvůli nim nás to táhne domů.“

2

Tolikrát získal Petr Hrachovec český titul jako hráč Gumáren Zubří.

3

Tolikrát přivedl Petr Hrachovec Kadetten Schaffhausen jako trenér k titulu ve švýcarské lize.

8

Tolik let žije Petr Hrachovec ve Švýcarsku.

43

Tolik let mu bude v říjnu letošního roku.

Jakub Szymanski zažil na MS v Kataru velký reprezentační comeback

ZA ZAHRANIČNÍM ANGAŽMÁ JSEM ŠEL JAKO PITBUL

Jakub Szymanski se po letech vrátil do národního týmu a zahrál si na mistrovství světa v Kataru. S dvoumetrovým odchovancem Karviné jsme však mluvili i o řadě dalších věcí: o pětinasobné operaci kolena, o splněných házenkářských snech i o tom, proč se s rodinou po kariéře usadí ve Švýcarsku.

MIROSLAV NĚMÝ, MF DNES

Českým fanouškům trochu sešel z očí, přestože on sám tvrdí: „Poslední roky hraju asi svou nejlepší házenou v životě.“ Jakub Szymanski oslavil 9. února 32. narozeniny, jen tak končit nehodlá. Už proto, že k předčasnému závěru kariéry v minulosti neměl daleko – a o to více si nyní svůj sport užívá.

V lednu jste zažil velký reprezentační comeback. Jaké jste měl ohlasy? A jak na turnaj s odstupem vzpomínáte vy sám?

Nevím, jestli šlo o velký comeback, ale návrat po určité době to byl, to zase jo. Zůstaly mi jenom dobré vzpomínky. Jel jsem do Kataru v roli zkušenějšího hráče, svou pozici v týmu jsem měl jasně danou. Nebyl žádný předpoklad, že budu jen čekat na šanci nebo vysedávat na tribuně.

V minulosti to tak nebylo?

Oproti dřívějším šampionátům právě tohle odpadlo. Věděl jsem, co mě čeká – a turnaj jsem si užil. Popravdě řečeno byl v našich silách určitě postup ze skupiny, ale nezvládl jsem zápas s Egyptem. Na druhou stranu pak přišly čtyři výhry po sobě, proto jsme se vraceli s pozitivními zkušenostmi. Když zpětně turnaj hodnotím celkově, i v kontextu mých předchozích mistrovství, byl pro mě pozitivní. Třebaže celkové umístění nebylo dobré, jeli jsme z Kataru s pocitem dobře odvedené práce.

Ještě než začalo mistrovství, dostal jste na přípravném turnaji v Polsku bleskovou červenou kartu. Nezatrulo vám trochu? Přece

jen jste se měl po delší době předvést trenérům...

Byli jsme domluvení, že do Polska pojedou, aby se na mě trenéři podívali, jak to vypadá na mezinárodní úrovni. Do každého zápasu jsem šel na sto procent s tím že, i pro mě to bude potvrzení, jestli na nejvyšší úroveň ještě mám, nebo ne. Kdybych měl pocit, že už se necítím, nebudu se nikam tlačit, pojedou jiní. A ta červená? To se stává. Dan Kubeš to zná, jemu se to v kariéře ikskrát stalo taky. Šlo spíš o to, aby hra fungovala, abych mladé kluky kolem sebe poorganizoval. Všechno už nabíralo směr Katar.

Tam jste chodil jen do obrany. Byla domluva s trenéry na toto téma rychlá?

JAKUB SZYMANSKI

Narodil se 9. února 1983, letos tak oslavil 32. narozeniny. Do světa vrcholové házené se dostal v Karviné, v národním týmu se poprvé výrazně ukázal na světovém šampionátu v Tunisku 2005, kde mu dal šanci trenér Rastislav Trtík. Od roku 2006 působí v zahraničí: postupně vystřídal německé kluby Pfulingen a Lübbecke a pak přešel do Švýcarska; nejprve působil čtyři roky v Thunu a nyní hájí barvy celku Otmar St. Gallen. Do české reprezentace se výraznějším způsobem vrátil na světovém šampionátu v Kataru.

V mých letech - což zní možná trochu přehnaně, ještě starý nejsem - bylo jednou z mých podmínek, že nechci nikam jet na zkoušku, na záskok: „Řekněte mi, co po mně chcete, a já řeknu, jestli na to mám.“ Tak jsme byli dohodnutí. Trenéři mi ohlásili, že mají Tomáše Babáka a budou ho upřednostňovat v útku. Na mistrovství světa se navíc hraje obden, fyzicky je to strašně náročné.

Malá odbočka: v Kataru jste jen bránil, co vás na házené vlastně baví nejvíce? Šéfovat defenzivně, střílet góly, tvořit?

Už jsem zkušenější hráč, v klubu se to kolem mě točí. Vytížení je extrémní, 60 minut každý zápas - ne že by to stálo a padalo jen se mnou, ale taková jsme pouze dva, tři. A to mě baví. Zodpovědnost a určitý tlak; vědomí, že si nemůžu dovolit zklamat a předvést špatný výkon... Čekají od vás maximum, jste rozdílový hráč. A to mám rád. Že to musím udělat já, že nemám žádnou miniaturní roli.

To platilo i na MS. Jaké máte v reprezentaci další plány?

S trenéry jsme byli domluveni, že udělám mistrovství světa, dokončíme kvalifikaci a uvidíme. Teď se objevily nějaké zdravotní problémy, přetížení; doufám, že se to dá do pořádku (po rozhovoru se bohužel ukázalo, že zranění Szymanského nepustí do dvojutkání se Švýcarsy - pozn. autora). Potom si sedneme a rozebereme, co dál.

V letech 2005 až 2007 jste s národním týmem odehrál dvě mistrovství světa, pak ale přišla pauza. Byly za tím rodinné důvody?

Taky, ale spíš šlo o moje zranění kolena. Byl jsem pětkrát operovaný a nehrál 14 měsíců; v mojí kariéře šlo ohledně zdravotního stavu docela o zlom. Musel jsem bojovat, abych se dostal zpátky do formy a zase nastu-

poval. Do toho rodina, přišly děti, priority byly trochu jiné... Od minulých trenérů mi chyběla právě jasná role. Bylo to takové: „Přijed' a uvidíme.“ Zájem moc nebyl, proto jsem se párkrát nároďáku vzdal, odmítl jej i z rodinných důvodů.

Čtrnáct měsíců pauzy a pět operací, to zní zlověstně.

Koleno je náchylné na zátěž. Trenéři reprezentace to viděli v přípravě před mistrovstvím světa: když se trénuje dvakrát denně, po třech dnech už jsem nemohl držet tempo. Není to alibismus, ale fakt.

Jak se tehdy vaše zdravotní martyrium vlastně rozjelo?

Nejdřív to byla normální operace, při níž se mi snažili zachránit menisky - přišívali je, tam je šance padesát na padesát. Nepovedlo se, tak přišla reoperace. Pak se mi do kolena dostala infekce, dvakrát mi jej museli čistit a vyplachovat. No a po půl roce na rehabilitaci mi zase odpadl kousek menisku. Fakt už jsem měl myšlenky, jestli to bude vůbec ještě někdy na hraní.

Říká se, že těžké chvíle posílí, je to pravda? Že byste si nyní třeba víc házenou užíval?

Baví mě zodpovědnost a určitý tlak, vědomí, že si nemůžu dovolit zklamat a předvést špatný výkon. V klubu ode mě čekají maximum, mám být rozdílový hráč. A to mám rád. Že to musím udělat já.

Vzhledem k tehdejší myšlencekám na konec kariéry je teď, když to malinko přeženu, každý zápas navíc. Házenou jsem začal brát uvolněněji; vím, že jsou o hodně důležitější věci než to, jestli se vyhraje, nebo prohraje. Od té doby hraju svoji asi nejlepší házenou – trochu jsem odpočinul, podíval se na sport s odstupem. I s hendikepem, který po operacích mám, jsem odehrál docela úspěšné roky.

Vraťme se úplně na začátek vaší házenkářské cesty. Odstartovala v mládeži v Karviné: myslel jste už tehdy na národní tým, na zahraničí?

Zlomilo se to někdy v juniorských letech, kdy jsem měl pomalu přejít do mužů. V Karviné byl tehdy špičkový mančaft, třeba Saša Radčenko, David Juříček... Jako dorostenec jsem měl možnost s nimi trénovat a nakouk-

nout do špičky. Zjistil jsem, že bych se házenou někdy mohl živit. Od určité doby jsem měl cíle zkusit si bundesligu, hrát za reprezentaci. Splnilo se mi to.

Jak moc vám pomohla účast na mistrovství světa v Tunisku 2005?

Trenér Trtik si mě vytáhl jako mladého, dostal jsem hodně minut a dal i hodně gólů, zahrál jsem podle mě fakt dobré mistrovství. Pak už to šlo. Získal jsem první angažmá venku, což byl můj cíl – nechtěl jsem jít do zahraničí a vrátit se jako někteří za rok, za dva. Na to jsem pitbul. Zakousnu se, jdu do toho a zkusím si splnit své cíle a sny.

V cizině jste od roku 2006, ale kluby často nestědí. Je to vaše strategie?

Smlouvy jsem vždycky uzavíral na tři roky. Mně na sportu vadí, když je

někdo žoldák: přijde někam na rok, zahraje – a jen vezme peníze. Já se snažím vytvořit si s klubem kontakt, splynout s okolím. V Německu, kde je házená hodně profi a hráči se dost mění, to bylo ještě takové sterilní, ale ve Švýcarsku se mi to povedlo hodně.

Pojďme k jednotlivým angažmá. Začínal jste v Německu...

Nejdřív jsem byl v bundeslize půl roku v Pfulingenu, pak jsem přestoupil do Lübbecke. Přišel jsem jako mladý a dostal šanci: každý zápas jsem chodil pořád do obrany a k tomu i na 10, 15 minut i do útoku, což je na mladého hráče O. K. Začal jsem si plnit sen a poznal, co je profisport. I když Lübbecke nehraje úplnou špičku, je to seriózní a zabezpečený klub, všechno kolem funguje. Smlouvu jsem měl ještě na rok, ale bohužel jsme sestoupili – a tak jsem to zkusil jinde.

SZYMANSKI A JEHO ČÍSLA NA MS 2015

7 utkání odehrál.

4:01:57 byl celkový čas, který strávil na palubovce.

5 branek zaznamenal a potřeboval na ně 11 pokusů.

45 procent – to je číslo jeho úspěšnosti střelby, nízký počet střel byl daný tím, že Szymanski plnil roli defenzivního specialisty.

TRENÉŘI JAN FILIP A DANIEL KUBEŠ:

„Plnil roli šéfa obrany, střídal výborné zápasy (proti Francii či Islandu) se slabšími (proti Švédsku či Egyptu). Celkově však byl oporou i po své dlouhé odmlce v dresu reprezentace.“

Ve Švýcarsku. Neváhal jste? Reno-mé obou soutěží se nedá srovnávat.

Spadli jsme až v posledním kole, byl konec května nebo začátek června - a to už mají týmy hotové mančafty a rozebrané hráče. Měl jsem nabídky i z 2. německé ligy a říkal si, že jestli ta, nebo první švýcarská, to je už jedno. Zkusil jsem Švýcarsko a bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsem kdy udělal.

I přesto, že úvod byl krušný?

Začátek byl hrozně těžký, protože jsem se po třech měsících těžce zranil s kolenem. Klub mě neskutečně podržel - uplatnil opci a prodloužil mi smlouvu, i když jsem byl zraněný. Těžké bylo i to, že zatímco v Německu jsem měl nižší vytížení, do Thunu mě kupovali jako lídra týmu.

Celkově se však angažmá v Thunu velmi povedlo, že?

Thun mi přirostl k srdci. Našli jsme si tam přátele nejen v házené, ale i v osobním životě. S rodinou se tam

po kariéře vrátím, stavíme tam dům; Thun bude můj příští domov. Hrál jsem tam čtyři roky a povedlo se mi ukázat onu dlouhodobou práci. První rok jsme byli šestí, další - který jsem skoro celý promarodil - jsme skončili na 8. místě. Pak jsme byli čtvrtí a mou poslední sezonu za Thun jsme došli do finále, vyhráli Švýcarský pohár, byli ve finále evropského poháru a já byl vyhlášen nejužitečnějším hráčem ligy. Dostal jsem i nabídku na pokračování, ale rozhodl jsem se zkusit jiný klub.

Tak jste podepsal na tři roky v St. Gallenu.

Zase - abych se s klubem ztotožnil a ukázal, co ve mně je. Splnil nějaké cíle a vize. Smlouva mi vyprší v létě, ale už před mistrovstvím světa jsem ji prodloužil o další rok, dokonce je tam i opce na ještě jeden. To, že jsme tu tři Češi a navíc Martin Galia, s kterým jsem hrál už v Karviné a jsme si hodně blízci, dělá z tohoto angažmá ještě něco navíc.

Jak ve vás uzrálo rozhodnutí nevrátit se zpět do vlasti, ale zůstat ve Švýcarsku?

Člověku pořád běží hlavou myšlenky: Kdy se vrátíme? Kde budeme žít? Pomohla mi právě výměna do St. Gallenu - v tom, že jsem si uvědomil, že jsem v Thunu měl věci, co mi najednou chybí. Že jsem tam byl doma nejen házenkářsky. Bydleli jsme u jednoho sedláka, ten půl roku po mém odchodu prodával stavební pozemky a zeptal se, jestli bychom jeden nechtěli. Když přišla takhle možnost, rozhodli jsme se, že do toho půjdeme.

Švýcarsko je blahobytná, ale poměrně svérázná země, že?

Život je tu strašně specifický, člověk si musí zvyknout. První dva roky jsem s tím měl trochu problém. Z Česka jsme zvyklí, že všechno jde, nějak se to udělá. Když má ale něco nějak být ve Švýcarsku, je to přesně tak; ani centimetr doleva nebo doprava. Zákony se čtí. Když tohle začnete respektovat a cítit se jako Švýcar, převažují jenom klady. Jsme tu osmý rok a jsme spokojeni.

VÝBUŠNÁ SÍLA

PRO DYNAMICKÉ
SÁLOVÉ SPORTY

Wave Steam 2

Wave Tornado 8

Wave Stealth 2

www.mizuno.term.cz

JEDEN TURNAJ, JEDNO MĚSTO. JE KATAR VZOR, ČI VÝJIMKA?

Je čas ohlédnout se za házenkářským mistrovstvím světa, které se letos poprvé v historii konalo v rámci jednoho města – a dost možná to byla premiéra i derniéra zároveň. Příští velké šampionáty, ať už Euro 2016 v Polsku či MS 2017 ve Francii, budou pro hráče, funkcionáře i novináře znamenat návrat ke „starému dobrému“ cestování.

MIROSLAV NĚMÝ, MF DNES

Dovolte začít osobními vzpomínkami. V roce 2010 vyhráli Češi na mistrovství Evropy poslední zápas skupiny a zatímco oni jeli z Wiener Neustadtu na západ do Innsbrucku na nadstavbovou skupinu, já kvůli dohodě s redakcí mířil zpátky do vlasti; s českým postupem se nepočítalo. O dva roky později už jsme s kolegy v srbské Niši byli připraveni na bleskové balení zavazadel a ranní přesun do Bělehradu, jenže místo toho vedla naše cesta opět do Česka – házenkáři tentokrát zápas o vše nezvládli a turnaj pro ně skončil. Taková je obvyklá realita velkých akcí. Až závěrečné duely skupin rozhodují o nadstavbových cestovatelských zážitcích. S výjimkou jednoho v mnoha směrech výjimečného turnaje, který letos v lednu hostil Katar.

Tam měli hráči, realizační tým i žurnalistická výprava jistotu dopředu danou. Ať už budou české výsledky jakékoli, zůstane mužstvo v 33. patře hotelu Intercontinental City a novináři na svých pokojích v Radisson Blu.

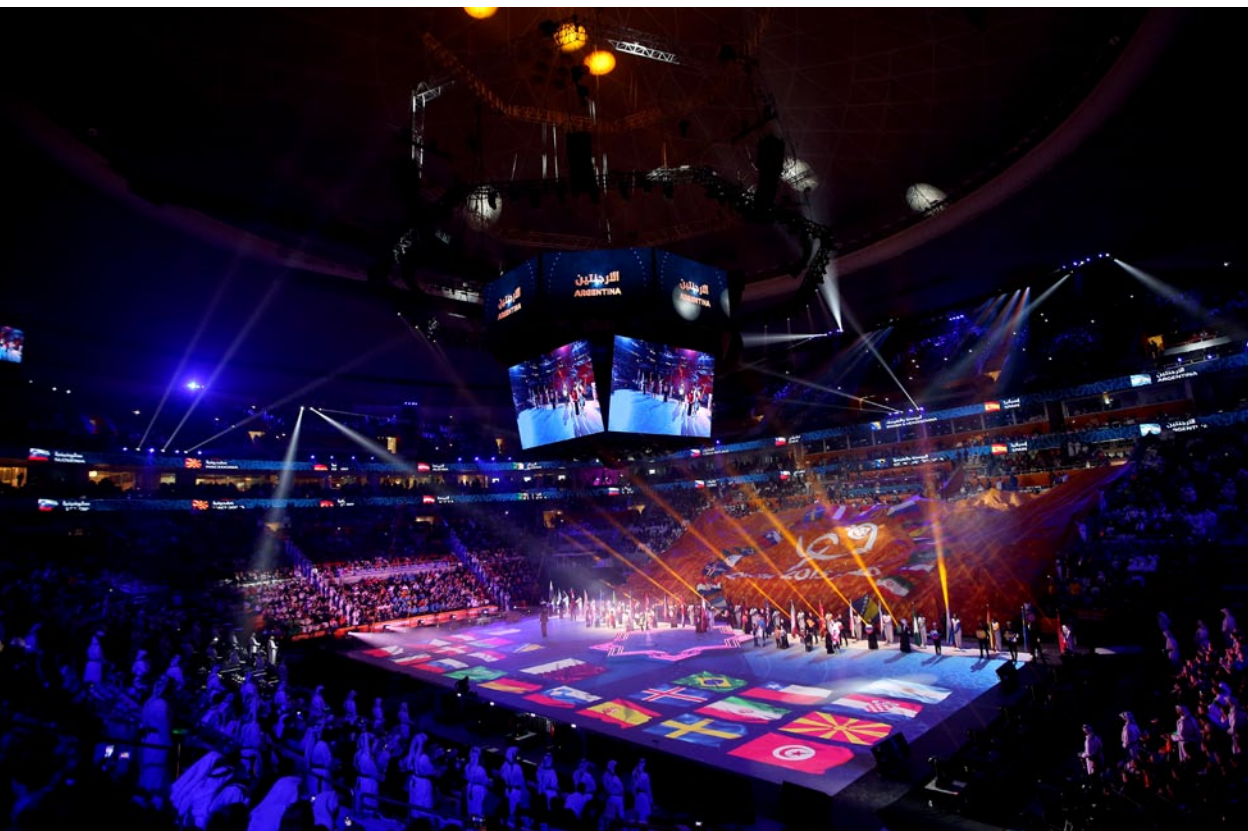
Celý turnaj se totiž odehrál výhradně v Dauh. Ve třech halách, jež od sebe dělilo pár desítek minut jízdy. Něco takového házená nepamatuje a s velkou pravděpodobností se tato zkušenost nebude jen tak opakovat.

Katarský komfort vs. 1268 kilometrů ve Francii

Čísla prý hovoří za vše, tak to s nimi zkusme. Pokud Češi zvládnou úspěšně zbytek kvalifikace a proboují se na polský kontinentální šampionát v příštím roce, může je teoreticky čekat třeba skoro 370 kilometrů dlouhý

přesun – mezi hostitelskými městy jsou jak historický Krakov na jihu, tak Sopoty ležící na břehu Baltského moře, čili v severním Polsku.

A pojďme ještě dál do budoucnosti. „Atmosféra v halách a entuziasmus fanoušků jsou při našich domácích utkáních unikátní. Nemůžu se dočkat roku 2017, světový šampionát v naší vlasti bude fenomenální,“ vyhlásil zástupce zlaté francouzské generace Valentin Porte. Ovšem Francie je zemí pořádně rozlehlou a jelikož si házené, v kraji čím dál populárnější, chtějí užít všichni, dělí dvě nejbližší města propastných 1268 kilometrů! Právě tolik to je z přístavního Brestu, omývaného vodami Atlantického oceánu, do Aix-en-Provence poblíž Středozemního moře. Nyní je čas na návrat do katarského tepla. Maximální denní trasou pro ty,

již museli pendlovat mezi arénami, bylo necelých 30 kilometrů z komplexu Al Sadd do futuristické obří haly v Lusailu, kousek na sever od bující metropole Dauhá.

Proto český reprezentační manažer Karel Nocar snadno najde slovo, které situaci vystihuje: „Komfort. Pro všechny týmy bylo strašně pohodlné přeletět, nastěhovat se do hotelu a vědět, že v něm budete od začátku až do konce, ať už vypadnete dřív, nebo projedete do finále. Že na vás nečekají žádné velké transfery, že jsou všechny haly v dosahu zhruba půl hodiny.“

Jako házenkář zažil hodně velkých turnajů, jako manažer vedl Česko loni na Euru v Dánsku a nyní v Kataru. Má tak dostatek zkušeností, aby mohl tvrdit: „Myslím, že Katar bude co do všech aspektů hodně těžké zopakovat.“

Šéf házené: Budoucnost takhle nejspíš nevpadá

V Dauhá hráči před hotelem nasedli do luxusního autobusu a za chvíli byli na tréninku. To není samo o sobě nic výjimečného. Jde spíš o to, že v Kataru přišla nebývalá jistota, že to tak bude po celou dobu šampionátu. „Mistrovství světa v jednom městě je určitě jednodušší,“ říkal na závěrečné tiskové konferenci MS šéf světové házené Hassan Moustafo: „Zprvė ušetříte hodně peněz za produkční záležitosti. A také jsou na jednom místě společně nejen hráči, ale třeba i zástupci médií, což je pro nás důležité.“

Mluvit v Kataru o šetření peněz vyznívá nezáměrně ironicky, všudypřítomný luxus byl omračující. VŠak si to uvědomuje i sám Moustafo. „Uspořádat takový turnaj pro nás znamená velký

pokrok, dozvěděli jsme se díky tomu spoustu nových informací. Ale budoucnost pravděpodobně takto vypadat nebude,“ uznal egyptský funkcionář. Logicky je klíčová volba pořadatelské země. „Tahle jedinečnost by mohla být teoreticky zopakována asi jen v regionu Perského zálivu,“ soudí Nocar. „Zase v nějakém menším státě schopným díky bohatství zajistit podobné zázemí. Ekonomicky i rozlohou můžou připadat v úvahu třeba Bahrajn nebo Spojené arabské emiráty. Jinak nevím, kde by se jinde našla země s podobnými možnostmi.“

Tím se obloukem vracíme k budoucím polským a francouzským přesunům. „Házená se hraje pro lidi. A když někdo dostane šampionát, v rámci propagace se snaží hrací města umístitovat strategicky v rámci celé země,“ připomíná Nocar.

MUŽSKÉ SVĚTOVÉ ŠAMPIONÁTY POSLEDNÍ DOBY A JEJICH POŘADATELÉ

MS 2011, ŠVÉDSKO:

v osmi městech – od Malmö na jihu po severní Norrköping – se odehrál šampionát takový, jaká je Skandinávie: dobře zorganizovaný, bezproblémový. Ale bez Čechů.

MS 2013, ŠPANĚLSKO:

zde bylo hostitelských měst jen šest. Turnaj prospěl fakt, že se na něm mimořádně dařilo domácím – došli až ke zlatu.

MS 2015, KATAR:

premiéra modelu „jeden turnaj, jedno město“. Pouštní šampionát nabídl velký luxus a nakonec i velké vzepětí fanoušků, neboť pořadatelé předvedli senzační stříbrnou jízdu.

MS 2017, FRANCIE:

velká země miluje házenou, čemuž odpovídá organizační plán. Lokalit pro příští mistrovství světa je dohromady devět, Final Four se odehraje v aréně na pařížském předměstí Nanterre.

K tomu sport – nejen házená – razí poslední dobou trend, jenž lze nazvat „příhraničními skupinami“. Tedy že se při losu dbá na vzdálenost od zemí, z nichž může přijít výrazná vlna fanoušků (plné tribuny dodávají turnaji nejen legitimitu, ale i peníze). Už na zmíněném Euru 2010 v Rakousku třeba plnili ochozy nadšenci z Maďarska, již to do Wiener Neustadtu měli blízko. Čeští fotbaloví příznivci zase při evropském šampionátu v roce 2012 houfně mířili do Vratislavi situované na jihu Polska, tedy ve slušné vzdálenosti od hranic. Katarská realita byla jiná.

„Pestrost je vždycky fajn“

Na druhou stranu platí: nikdy se nezavděčíte všem a každému. „Historie se vždy vypráví z pohledu úspěšných. Když vám turnaj sedne, jsou podmínky z vašeho pohledu super; když se nepovede, kritizujete, i když je to součást stejné mince,“ vystihuje Nocar.

Proto platí, že někteří sportovci mohou klidně změnu v rámci turnaje uvítat, ačkoli s sebou nese únavu z přejezdů. „Pestrost je v čemkoli vždycky fajn,“ říká český reprezentační manažer: „Když jste čtrnáct dní na jednom místě a neustále jedete v režimu hala-ho-

tel-hala-hotel, je dobré z toho občasně vypadnout. Malá změna někomu teoreticky může pomoci.“

A zase, aby paradoxů nebylo málo: třeba loni na Euru v Dánsku by se Češi takového impulsu stejně nedočkali, ač šlo o klasický turnaj hraný ve více městech. „Jenomže domácí si šampionát připravili logicky pro sebe,“ připomíná Nocar, že Češi hráli s Dány základní skupinu v Herningu, kde hostitelské mužstvo zůstávalo i pro další fázi.

Mimochodem, ono bleskové stěhování po konci skupiny má pevná pravidla. „Nedá se to dělat na poslední chvíli, to by nešlo zvládat,“ popisuje Nocar: „V rámci turnaje je všechno připraveno a hotely jsou předrezervovány: ne na nikoho konkrétního, ale na počet postupujících.“

V Kataru tak zůstala jediná improvizační složka: odlet. Češi si zabukovali letenky na teoreticky nejdřívější možný termín, den po osmifinále. Jelikož ale národní tým spadl do Prezidentského poháru pro neúčastníky play-off, musel Karel Nocar ve chvíli, kdy bylo jasno, začít „žhavit“ telefon.

„V momentě, kdy Island porazil Egypt, bylo rozhodnuto ještě předtím, než začal náš poslední zápas ve skupině proti Alžírsku,“ vzpomíná. „Tak jsem

Jako házenkář zažil hodně velkých turnajů, jako manažer vedl Česko loni na Euru v Dánsku a nyní v Kataru. Karel Nocar má dostatek zkušeností, aby mohl tvrdit: „Myslím, že Katar bude co do všech aspektů hodně těžké zopakovat.“

hned volal do agentury, ptal se, hledal varianty.“

Francie chce házenou použít i jako olympijský test

Na příštím mundialu ve Francii se budou týmy muset přizpůsobit zcela odlišným podmínkám. Hostitelských měst bude rovnou devět a pro zemi s nejméně úspěšnější házenkářskou reprezentací poslední doby (ne-li celé historie) to má být unikátní šance šířit krásu svého sportu napříč celou Francií.

„Turnaj v Kataru vyvolal mnoho skvělých pocitů, ale příští kapitola házenkářských dějin se bude psát u nás,“ věří Joël Delplanque, šéf organizační komise. „Chceme hostit nejen skvělá sportovní utkání, ale také dostat házenou k srdcím francouzského národa. Zajistit, že mistrovství světa zanechá své dědictví v každé rodině v zemi.“

Tak jako má své velké sportovně-organizační plány Katar, živí své sny i Francouzi. Mimo jiné i ty olympijské.

„Házená má ve Francii speciální místo,“ říká ministr sportu Thierry Braillard: „Nesmíme navíc zapomenout, že světový šampionát v roce 2017 se bude konat jen osm měsíců před volbou hostitelského města pro letní olympiádu 2024; pokud se stane Paříž podle očekávání jedním z kandidátů, bude pro nás házená testem naší organizační připravenosti.“

Zatímco první muž světové házené Hassan Moustafa ještě na konci ledna v Dauhá skládal poklony pořadatelům z pohádkově bohaté pouštní zemičky, začátkem března už veřejně ukazoval víru v jejich francouzské následovníky. „Nemám žádné pochyby o tom, že Francouzi nastaví laťku tak vysoko, že se na šampionát v jejich zemi bude dlouho vzpomínat.“

Což platí rozhodně i o tom katarském. Už jen proto, že oproti francouzskému konceptu „házená do každého koutu země“ stačilo v Dauhá reprezentantům na jakýkoli přesun zhruba půl hodiny času.

ČEŠTÍ TRENÉŘI NA ÚSTUPU. KDO SE ODVÁŽÍ RISKOVAT? A KDO DOSTANE ŠANCI?

Šéfové laviček interligových týmů zažívají v aktuální sezoně WHL docela turbulentní časy – došlo na nečekané odchody, zajímavé přestupy. Nemělo by však zaniknout, že jednu chvíli rozhodovali na střídačkách sedmi českých klubů v soutěži pouze dva Češi, zbývajících pět týmů vsadilo na slovenské kouče. Lichotivá vizitka pro Slováky, varující stav pro českou stranu. Kam se poděli ambiciózní čeští trenéři ženské házené?

PAVEL RYS, IDNES.cz

Nejkontroverznější moment divokého období? Určitě ze všech stran propíraný odchod Dušana Poloze z Mostu. Úřadující šampion nakonec v polovině sezony angažoval Ľuboše Hudáka, dosavadního kouče Veselí, což pro změnu odstartovalo problémy na Slovácku. Družstvo plné mladých házenkářek dočasně vedl Milan Buday a pak se ho ujal zkušený slovenský trenér Ján Packa. Když v únoru onemocněl, zaskočili na lavičce bývalá opora Jarmila Kočí

a vedoucí družstva Ivo Sádlo. Situace se však ani potom neuklidnila, Packa svou funkci po dvou měsících na vlastní žádost opustil a v nouzi nevyšší se z házenkářského důchodu vrátil Jiří Zerzáň, třiasedmdesátiletý muž, který dovedl československé házenkářky ke stříbru na mistrovství světa v roce 1986 a v roce 2009 se ve Veselí loučil titulem. Teď má pomoci k záchraně. „Útěk“ slovenského trenéra museli řešit i ve Slavii. Vždyť od sloven-

ských hostů přece nelze čekat loajalitu až za hrob, pro některé z nich jsou české kluby přirozeně jen přestupní stanicí. Tři týdny před koncem základní části se vydal Tomáš Hlavatý z pražského klubu do maďarského Mosonmagyaróváru, jeho povinnosti převzali dosavadní asistent Richard Řezáč s reprezentantkou Kateřinou Keclíkovou. „Po dohodě jsme ho dočasně z funkce uvolnili, může se vrátit, otázkou je, jestli by ho zpátky

přijaly i holky," krčil rameny předseda Slavie Richard Toman.

Zatím vytrvali Jan Bělka v Olomouci, Jan Slavík v Písku. Slovák Peter Sabadka ve Zlíně. A jeho krajan Ján Beňadik v Porubě. Mimochodem, když si ho v roce 2011 manažer ostravského týmu Libor Adámek vybral, zdůvodňoval to v médiích slovy: „Jde o mladého ambiciózního kouče, který může náš tým posunout výkonnostně dál. Líbil se nám herní styl, jakým se pod jeho vedením prezentoval Trenčín, proto padla volba právě na Beňadika.“

Typická ukázka, proč české a moravské kluby sáhnou po slovenském trenérovi - získá si respekt jako soupeř. Jak se mu potom na západní straně bývalé federace žije? Většinou se nemá nijak zle, podmínky bývají slušné, neexistuje jazyková bariéra. Vzájemná provázanost ženské házené v obou státech je díky společné soutěži velká, o čemž svědčí i fakt, že slovenskou seniorskou reprezentaci vede Čech, české juniorky Slovák. „Domů to mám vlastně přes kopec, prostředí je tu domácké, takže ani žádný výraznější rozdíl, jestli jsem v Česku nebo na Slovensku, nevnímám. Pro mě to cizina není,“ vypráví Ján Beňadik, který má ovšem k České

republice ještě o kus blíže než jeho kolegové. „Narodil jsem se v Chlumci nad Cidlinou, maminka je Češka, mám tu polovinu rodiny.“

Od tří let však vyrůstal v zemi pod Tatrami, tam začal budovat svou házenkářskou kariéru a dobře ví, že v jeho oboru je o pracovní pozice docela nouze. „Na Slovensku jsou teď vlastně jen tři konkurenceschopná družstva, v Česku existuje mnohem víc možnos-

tí,“ zdůvodnil Beňadik, proč se slovenští trenéři tlačí do Česka. V některých případech se i sami iniciativně nabízejí. „Ano, někdo se také sám ozval,“ kývl Miloš Körösi, generální manažer Veselí, kde mají se Slováci četné zkušenosti. Podle událostí z posledních měsíců možná i trochu trpké. „Neberu to tak, že jsme se spálili,“ odmítl ale Körösi. „Českých trenérů moc není, slovenští mají zkušenosti,“ otevřel potom další aspekt problému.

V tuzemsku vážně není moc kam sáhnout. Ozývají se stesky po generacích Marešů, Škardů, Zemanů, Dlouhých a povzdechy: „Nevychovali jsme si žádné nástupce.“ Šéfové klubů by rádi vložili důvěru do mladých dynamických koučů, kteří vzývají aktuální trendy, umějí využívat moderní technologie a jsou ve svých životech blíže svým svěřenkyním, vždyť i hráčky jsou stále mladší. Takových je bezpochyby stále dost, jenže málokterý má vyšší ambice. „Scházejí lidé, kteří by na sebe na nejvyšší úrovni vzali trenérské riziko,“ upozornil předseda trenérsko-metodické komise Michal Barda, který znepokojuje trend delší dobu sleduje. A jeho nároky by sahaly ještě dále. „Naši trenéři by se měli snažit

dostat co nejvýš, třeba jako ti z Balkánu, kteří se nebojí zvednout a jít na 'tvrdý Západ' dokázat, že i oni jsou schopní se prosadit na opravdu špičkové úrovni. V zahraničí by se poučili nejen o házenkářské odbornosti, ale i o tlaku, který může házená přinášet ze strany médií, diváků a určených výkonnostních cílů - umět žít s vědomím, že jestli o víkendu nevyhrajou, letím. Myslím, že na takové lidi by mi u nás stačily prsty jedné ruky," řekl s nahořklým úsměvem. „Žije se nám až moc dobře, tak proč to měnit za riziko, že to bude bolet. Ale to je celospolečenský problém.“

Zranitelnější povahy by to mohlo bolet hodně, rození šampioni nebo „výrobci“ šampionů jsou zase vzácní. „Jít dělat trenéra k interligovému týmu, to je práce na plný úvazek, podmínky nejsou nic extra a hrozí velké riziko, že znenadání ztratíte zaměstnání. Ano, u mládeže máme výborné trenéry, ale ti do toho ri-

zika jít nechtějí," ví z vlastní zkušenosti Toman. „Nabízeli by se i trenéři z jiných zemí - z Chorvatska, ze Srbska nebo i ze Španělska, jenže u nich to ztroskotá na jazykové bariéře a financích.“

Proto raději sáhne po slovenském kouči, byť ani on není na české poměry levný. „Tomáš Hlavatý měl ze všech trenérů, co se za posledních patnáct let v Edenu vystřídali, nejlepší podmínky," potvrdil slávistický šéf. Což se může stát třískou v oku českých konkurentů, kteří jsou často z běžné házenkářské reality, v níž se obrací každá koruna dvakrát, zvyklí utrhnout si od pusy a leccos překousnout, aby se jen mohlo pokračovat dál. A to je může paradoxně v očích interligových bossů znevýhodnit, protože když se potom uchází o místo vedle emocionálnějšího Slováka, který bez ostychu nastíní mnohem velkorysejší vizi a navíc v malém českém házenkářském rybníčku nebyvá z minulosti

zatížený pletencem vztahů a pocitem klivd či pseudoklivd, dopadne volba jednoznačně. „To je prostě projev trhu," podotkl Barda.

Koho vlastně interligové kluby na střídačku hledají? „Musí to být osobnost, člověk, kterého budou hráčky respektovat. A je důležité, aby do našeho prostředí zapadl po stránce profesní i lidské," zmínil mostecký manažer Rudolf Jung. „Samozřejmě to musí být dobrý kouč, který je schopný rychle číst hru, reagovat na vývoj událostí a umět riskovat. Měl by mít manažerské dovednosti, protože psychologicky působí na skupinu patnácti dvaceti lidí. Ne je jenom naučit házet balónek, ale také chápat, proč to zrovna nejde, v tom je ženská házená ještě složitější, protože hráčky jsou mnohem citlivější," poznamenal Körösi. „Trenérství se pojímalo spíš akademicky a málo se zdůrazňovalo, že je to řemeslo, které potřebuje

osobnost, i s hranami. Osobnost, se kterou nemusí být vždy pohodlné vyjít, ale která do toho vloží vášně, bláznivé nápady a emoce," doplnil Barda. Najít všehoschopného blázna s tolika schopnostmi, to už dá fušku. Nejlepší manévrovací pozici mají při výběru vhodného kandidáta logicky na severu Čech. „Most trenéry láká, máme tu zajímavý hráčský potenciál, hrajeme o tituly, nastupujeme v evropských pohárech, do hlediště chodí tisíc lidí, za klubem stojí určitý příběh," vypočítával Jung. Co na opačném konci spektra? „Chut' jít pracovat, i když nejde o úplnou špičku soutěže, je vzácnější," zná z Veselí Körösi. Přesto věří, že je možné se při hledání k ideálu aspoň přiblížit. Nejšetrnější variantou je pak vsadit na díře blízkého organizaci, který se i díky štědré dávce lokálního patriotismu prostě pokouší dostat svůj tým na výsluní.

Rozšířit výčet možných adeptů moc nejde. „Jsem pro zjednodušení áčka. Zatímco v tomhle jdou fotbal nebo hokej trenérům naproti, házená stále trvá na velmi přísných podmínkách," nadhodil Toman otázku získání potřebné licence. Pokud ji interligový kouč nemá, klub musí platit značné sankce. Jenomže v tom asi hlavní zádrhel netkví, seznam

„áčkařů" je překvapivě dlouhý, i díky bývalým hráčům. „Jenomže ti si raději drží civilní zaměstnání a věnují se mládeži. Což je na druhou stranu samozřejmě dobře," vrátil se ředitel Slavie k už dříve zmiňované ochotě riskovat.

Předseda trenérsko-metodické komise jeho argument svým způsobem bere. „Chceme zjednodušit systém vzdělání, aby byl otevřenější, aby existovalo více cest, jak se k licenci dostat. Ale rozhodně to nehodláme zjednodušit tak, že ve škole seškrtáme hodiny a všechno bude snadnější - šli bychom proti světovému trendu v házené," upozornil Barda, který spíš klade velký důraz na zvyšování odbornosti. „S dalšími sporty se například snažíme zpřístupnit setkání s experty, kteří s házenou nemusí mít tolik společného, ale jejich poznatky mohou být pro trenéry obohacující a dají se aplikovat dál."

A naději Barda do budoucna vidí: „Jsou lidi, od kterých si slibuji hodně. V reprezentaci končí hráči a hráčky, kteří působili v zahraničí, poznali špičkovou házenou a ví, jak je těžké se pohybovat na hraně úspěchu a neúspěchu - mají to pod kůží. Otázkou je, jestli budou mít vůli a zažranost, aby na sobě pracovali a dál se vzdělávali, a jestli potom dostanou dostatek prostoru."

KDE MĚLI V SEZONĚ SLOVENSKÉHO TRENÉRA

MOST

Ľuboš Hudák

SLAVIA

Tomáš Hlavatý

PORUBA

Ján Beňadik

ZLÍN

Peter Sabadka

VESELÍ

Ľuboš Hudák
Ján Packa

OLMOUC

-

PÍSEK

-

VÝBUŠNÁ SÍLA

PRO DYNAMICKÉ
SÁLOVÉ SPORTY

Wave Steam 2

Wave Tornado 8

Wave Stealth 2

www.mizuno.term.cz

HÁZENÁ V MLADÉ BOLESLAVI BOJUJE O POSTUP, ALE TAKÉ O PŘEŽITÍ

Rvou se o postup do první ligy, za dva roky oslaví 55 let od založení klubu, působí ve městě, kterému vévodí silná automobilka Škoda, a tak by se mohlo zdát, že házenkářský oddíl v Mladé Boleslavi má samé důvody k radosti. Jenže tomu tak není. Naopak, Handball Club TJ Auto Škoda Mladá Boleslav bojuje s obrovskou sportovní konkurencí a zdá se, že nemá naději na vítězství.

PETR SOBOL

Zleva stojí: trenér Petr Kulas, Karel Grůša, Jan Houška, Adam Pavlíček, Martin Jakl, Jakub Hošic, František Chyba, Adam Homolka, vedoucí družstva Jan Polesný, **zleva sedí:** předseda oddílu Bruno Kelava, Tomáš Houška, David Kubiček, Filip Janhuba, Dominik Pavlíček, Michal Šťastný, Jan Janhuba, Lukáš Polesný, **zleva leží:** Marek Kuka, Robert Soukup.

HANDBALL CLUB TJ AUTO ŠKODA MLADÁ BOLESLAV

Házenkářský oddíl v Mladé Boleslavi byl založen v roce 1961 a brzy tak oslaví 55. výročí svého vzniku. Má pokrytou převážnou část mládežnických kategorií, s velikostí házenkářské základny to ale není příliš příznivé. Nejslavnějším odchovancem klubu je Roman Bečvář, v Mladé Boleslavi hrával házenou i budoucí olympijský šampion v hodu oštěpem Jan Železný. Jenže z minulosti se žít nedá, klub v současné době hraje o svou budoucnost a hrozí mu stěhování do jiného města.

Je celkem jedno, zda je českým národním sportem fotbal nebo hokej. V Mladé Boleslavi hrají oba oddíly na prvo(extra)ligových mapách a těší se značné přízni města. Fotbalová „Bolka“ patří mezi nejsilnější tuzemské kuby a každoročně bojuje o účast v evropských pohárech, hokejisté vedení kapitánem Davidem Výborným zase prožili historicky nejspěšnější sezonu a místo bojů o udržení v extralize hráli čtvrtfinále play-off, ve kterém vzdorovali nadupanému Třinci.

MARNÝ BOJ S FLORBALEM

Pokud by házená v Mladé Boleslavi byla jen za těmito dvěma sporty, nejednalo by se o nic neřešitelného. Jenže místní klub bojuje s daleko silnějším konkurentem - florbaalem. Ten je ve městě na vrcholu, florbalisté vyhráli Český pohár a v lize skončili druzí. Navíc spolýkají obrovské množství peněz a ostatním míčovým sportům ubírají členskou základnu. To v konečném důsledku pro mladoboleslavskou házenou, volejbal či basketbal znamená existenční problémy.

„Florbal má v Mladé Boleslavi jednoho aktivního hráče v jednom z nevyšších postů ve vedení města. Proto i ta štědrá podpora,“ poukazuje předseda oddílu Bruno Kelava, který si velmi dobře uvědomuje, že bez svých lidí ve vedení města má házená nulovou šanci na silnější status. „Jen pro zajímavost, v městském tisku proběhla malá zprávička o tom, že florbalisté na tuto

sezonu dostali od města dotaci ve výši 2,8 miliónu korun. Pro nás by tato částka stačila pokrýt 10 sezon,“ poukázal na mladoboleslavské poměry Kelava, který dodal, že házenkářský oddíl dostal v uplynulém roce městskou dotaci určenou na mládež ve výši 74 tisíc korun. „Florbal je v poslední době fenoménem sportu v České republice. Hraje se už na základních školách, vytlačí z hal ostatní sporty. O tom by mohli vyprávět i jiné oddíly házené,“ konstatoval.

POMOC ŠKODOVKY? NULOVÁ

Mohlo by se zdát, že když zdejší oddíl působí ve městě automobilového průmyslu a v názvu nese název Škodovky, měl by se těšit podpory od ní. Ale i to je omyl. „Firma Škoda sponzoruje například MS v hokeji či Tour de France, v Boleslavi fotbal a hokej. Bohužel máme jen společný název. Patříme pod TJ Auto Škoda, název oddílu je už letitá záležitost. Několikrát jsem se setkal s názorem od funkcionářů z jiných oddílů typu: Vy jste určitě bohatý tým, když vás sponzoruje taková firma jako je Škodovka. Skutečnost je ale úplně jiná. A několikrát jsme se snažili to změnit. Bohužel,“ vysvětlil Kelava.

HROZÍ STĚHOVÁNÍ

Tým ale problémy mladoboleslavských nekončí. Naopak, jsou daleko horší. Házenkářskému, ale i dalším oddílům, končí v červnu dotovaný pronájem haly, od další sezony by muži měli platit plný nájem, navíc se budou muset

smířit se špatnými tréninkovými časy. To je ale pro klub, který na hráčské i funkcionářské úrovni funguje amatérsky, likvidační. Zvýšení nájemného v praxi znamená nárůst nákladů minimálně o 100 tisíc korun ročně. „To by nám úplně zničilo rozpočet,“ nezastírá Kelava, jenž upozorňuje na další fakt: „Město za posledních 10 let zrušilo i dvě venkovní házenkářská hřiště. Na místě prvního je parkoviště a na místě druhého není nic.“ I k němu se dostaly zprávy o výstavbě nové nafukovací haly, jenže opět se setkal se stejným problémem, tedy florbaalem. Proto zkoušel oslovit vedení škol, zda by alespoň v létě nemohli nejmenší házenkáři trénovat na jejich hřištích. I ta jsou ale plná florbalistů. V klubu už se proto bojí nejhoršího scénáře, kterým by bylo stěhování. V zákulisí se hovoří o nedalekých Kosmonosech, vše to jsou ale zatím pouze spekulace. Definitivně se rozhodne po konci sezony.

TÝM NA ŠPICÍ

Ať už mladoboleslavský klub bude působit v Mladé Boleslavi, Kosmonosech či někde jinde, ambice zůstávají stejné. Tým, který ze 70 procent tvoří vlastní odchovanci, se letos pohybuje na špicích druholigové tabulky a útočí na postup (článek vznikl v době, kdy bylo odehráno 18 kol - pozn. redakce). „Cíl pro letošek je postoupit. Pokud by se to nepovedlo, bude to cíl i pro příští sezonu,“ hlásí odhodlaně Kelava. Problém by neměl být ani s financováním

Muži v žlutém (spojka Karel Grůša) – utkání II. ligy se Sokolem Bělá pod Bezdězem

vyšší soutěže. „Co se týče finančního zajištění, tak máme dohodnuto s naším hlavním sponzorem, že by zvýšil svůj příspěvek,“ dodal.

První liga je kvalitnější soutěž, ale toho se v Mladé Boleslavi nebodí. „Doufám, že bychom byli schopni hrát střed tabulky,“ říká vedoucí A i B mužstva mužů Jan Polesný, podle něhož je hlavní síla mančafu ve věkovém složení. „Pokud letos skončí Marek Novák, průměr týmu klesne na 22 let,“ vypočítává. „Hráči budou mít od 17 do 25 let, mohou hrát dalších deset let,“ dodal Polesný, kterého těší, že tým hraje moderní házenou. Co potřebuje vylepšit, to je nevyrovnanost výkonů, Polesný dodává jeden příklad: „Jsem schopný porazit vedoucí tým o 13 branek a další víkend prohrát na hřišti předposledního mužstva.“

BLÍŽÍ SE 55. VÝROČÍ

V roce 1961 se v novinách objevil článek s názvem „Bude v Mladé Boleslavi házená?“ Jeho autor Jirí Holub v něm zval mladoboleslavskou sportovní veřejnost na tehdy málo známý

druh sportovní činnosti: „Mezinárodní házená je populární na celém světě. Je to hra velmi rychlá a náročná na ovládnání techniky míče,“ napsal. Kořeny místního klubu tím byly položeny a oddíl za dva roky oslaví už 55. výročí. Úspěchy střídaly neúspěchy, vítězství porážky, házená v Mladé Boleslavi ušla kus cesty. Budoucí kroky se ale zatím zmlátají v mlze. Možná i proto si v klubu nedávají žádná předsevzetí, ale mají jasné body, se kterými se musí popasovat. „Udržet se, vzdorovat nepřízni magistrátu, propagovat házenou a vybojovat si své postavení

mezi ostatními sporty ve městě automobilů,“ nabádá Kelava.

NAJDE SE NOVÝ BEČVÁŘ?

Jeho ani ostatní činovníky klubu však nečeká nic lehkého. Házenkářský oddíl bojuje s tvrdou sportovní konkurencí, nedůstojnými podmínkami, ale i poměrně nízkou základnou. Klub před třemi lety udělal nábor na školách, investoval do něj asi 15 tisíc korun, zval děti na tréninky, jenže ve výsledku přišli jen tři nováčci. V klubu v současné době kromě mužského A i B celku funguje příprava, minižáci, mladší i starší žáci, mladší dorostenci a starší dorostenky. Najde se v potěru klubu někdo, kdo by se mohl vydat ve stopách slavného odchovance a bývalého reprezentanta Romana Bečváře, který to dotáhl až do Německa?

„Určitě máme talentované hráče, ale že by to některý z nich dokázal dotáhnout tak daleko, tak to si nemyslím. Ale nikdy neříkej nikdy,“ konstatuje Polesný. „I Roman Bečvář měl do sedmnácti let průměrnou fyziku. Ale na hřišti nebyl sám. Potřeboval k sobě ještě dalších několik spoluhráčů, kteří spolu táhli za jeden provaz, trenéry a podporu rodiny. Nestačí jenom chtít,“ dodal k tématu Bečvář trenér nejmladších házenkářů Ladislav Fišera, jenž vyjmenovává nové hvězdičky klubu: „Tichý, Železný, Pedreira a další. Chtěl bych jim dát do budoucna šanci.“ Ovšem spíše než nového Bečváře teď v klubu hledají cesty, které jim zajistí lepší zítřky.

STOPA JANA ŽELEZNÉHO

Jana Železného dnes všichni dobře známe jako atletickou legendu a nejlepšího oštěpaře všech dob. Mladoboleslavský rodák získal tři zlaté olympijské medaile a téměř dvacet let je držitelem světového rekordu. Věděli jste ale, že ještě než se dal na atletiku, věnoval se házené a hrával za místní TJ! Na házenkářské kořeny zavzpomínal i ve své autobiografii: „Rád jsem střílel, dával góly, ale později už mě víc přitahoval individuální sport. Na házenou bych asi neměl mentalitu a drzost. Jedničkou mezi námi byl Roman Bečvář, který to pak dotáhl až do reprezentace.“ A tak se z Železného později stal veleúspěšný atlet, sportovní celebrita...

Sebevědomé hráčky Nizozemska stojí v cestě českému týmu na prosincové MS

SOUPEŘ V PLAY-OFF? ATLETKY SE SNEM O MEDAILÍCH

Jsou rychlé, zatraceně dynamické. Ryzí atletky s pružinami v nohách a vytříbenou technikou. Přetěžký rival čeká české házenkářky v červnovém play-off o prosincové mistrovství světa v Dánsku. Podle trenéra Jana Bašného dokonce ten nejtěžší, který se v losovacím koši nabízel. Nizozemsko má tým s velkou perspektivou, jeho většinu tvoří v minulosti úspěšné juniorky. Už na posledním evropském šampionátu sahaly svěřenyně Hanka Groenera po medaili, nakonec skončily na sedmém místě.

MICHAL KOŠTUŘÍK, deník SPORT

Na loňské ME do Maďarska a Chorvatska odjely házenkářky z Nizozemska s heslem: „One team, one dream.“ (jeden tým, jeden sen) Víra v zisk historické medaile se rozplynula ve druhé fázi turnaje, kdy přišly porážky s Černou Horu a Francií. „Nizozemky hrají velmi náročný styl, což je pro ně při delších turnajích nevýhoda. Postupně jim docházejí síly. To tempo se nedá vydržet,“ všiml si český kouč Jan Bašný.

Bohužel pro Češky se hraje baráž jen na dva zápasy v rozmezí jednoho týdne. Tentokrát se na vyždímanost protivníka rozhodně nedá sázet. Tento rozvrh by měl naopak vítalním házenkářkám ze země tulipánů maximálně vyhovovat. Budou svěží a odhodlané. „Jsme jeden tým a v tom je naše síla,“ prohlásila opora Nycke Grootová, která úspěšně působí v dánském špičkovém klubu Midtjylland. S ním si zahrála i Final Four Ligy mistrů, je zvyklá hrát na té nejvyšší úrovni. „Hrajeme s radostí a všechny tuhle hru milujeme. To je velmi důležité,“ svěřila se šestadvacetiletá střední spojka. Když se jí novináři ptali, v čem spočívá kouzlo tohoto výběru, tak se jen usmála a prohodila: „Naše tajemství nikdy neřekneme.“ Leccos se ale dá vystopovat. Hráčky opravdu vystupují jako jeden celek, což je u nizozemských

sportovců výjimečné. V kabině ani na hřišti nejsou žádné pŕtky, které známe od excentrických fotbalistů v čele s Arjenem Robbenem. Tedy, jeden problém se v nedávné minulosti objevil. Jeho hlavní postavou byla Maura Visserová, jedna z nejlepších hráček družstva. Ne-li nejlepší. Současná hvězda německého Lipska během světového šampionátu 2011 v Brazílii verbálně urazila trenéra Groenera a několik spoluhráček. Kouč byl nemilosrdný, oporu okamžitě vyřadil z kádrů a od té doby ji nepovolal. „Začínám si uvědomovat, jaká je škoda, že je moje reprezentační kariéra nejspíš pryč,“ posteskla si poslední Visserová, členka elitní střelecké desítky na ME 2010.

S osmačtyřicetiletým trenérem není radno si zahrávat. Bývalý dlouholetý nizozemský reprezentant Groener vede družstvo už šest let a nedávno prodloužil kontrakt až do léta příštího roku. Ve své zemi vedl i mužský národní tým, sbíral zkušenosti i v Německu (angažmá v Ludwigsburgu či Emsdettenu). S autoritou nemá potíže. Hráčky za ním stojí. „Jednou z podstatných věcí je, že jsme si opravdu blízko. Věříme si a pokaždé bojujeme jedna za druhou. U nás to není jen fráze,“ uvedla brankářka Tess Westerová, v jednadvaceti letech nej-

NIZOZEMSKO NA ME 2014

VE SKUPINĚ:

Německo 29:26,
Švédsko 30:30,
Chorvatsko 27:31
Celkem: 3 body, 2. místo

DRUHÁ FÁZE:

Slovensko 30:20
Černá Hora 27:31
Francie 18:20
Celkem: 4. místo, 5 bodů

CELKOVÉ POŘADÍ: 7. místo

NIZOZEMSKO NA MS 2013

VE SKUPINĚ:

Dominikánská republika 44:21
Francie 19:23
Nový Zéland 33:21
Černá Hora 25:27
Korea 26:29
Celkem: 4. místo, 4 body

OSMIFINÁLE:

Brazílie 23:29

CELKOVÉ POŘADÍ: 13. místo

„Jsme jeden tým a v tom je naše síla. Hrajeme s radostí a všechny tuhle hru milujeme. To je velmi důležité,“ říká spojka Nycke Grootová.

BARÁŽ O MS 2015

**Nizozemsko
vs.
ČESKÁ
REPUBLIKA**

Francie – Slovinsko
Německo – Rusko
Srbsko – Rumunsko
Ukrajina – Polsko
Černá Hora – Island
Rakousko – Maďarsko
Španělsko – Slovensko
Chorvatsko – Švédsko

mladší hráčka užšího kádru. Také ona už získala práci na prestižní adrese, oblíbená dres bundesligového Oldenburgu.

I to je důkaz, jak jsou Nizozemky na trhu žádané. Z domácí soutěže, v níž dominuje klub MizuWaAi Dalfsen, se rekrutuje jen pár reprezentantek. Na loňském Euru byly dohromady čtyři. Podle spojky Grootové je hra družstva šmrncnutá skandinávským stylem. „Hrajeme rychle, dobře v obraně. A chceme mít hodně útoků,“ charakterizuje systém, ze kterého má kouč Bašný logické obavy. Nizozemky se rok od roku zlepšují, dorůstá jim extrémně talentovaná generace, která získala před čtyřmi lety na domácím ME hráček do 19 let stříbro. Nad jejich síly byly pouze Dánky ve finále před vyprodanou halou v Arnhemu (27:29). Většinou opor nynějšího souboru je tudíž kolem pětadvaceti šestadvaceti let. Hráčky se znají dlouho, hrají poslepu. To je

obří devíza a hrozba pro protivníky. Češky by o tom mohly vyprávět. V listopadu 2012 prohrály s Nizozemskem na turnaji Turčin Cup na Ukrajině rozdílem třídy 18:33 (7:18). Přesto jsou hráčky optimističtější než jejich kouč. „Bude to určitě těžký soupeř, ale osobně si myslím, že nejsme bez šance. Bude to hodně o běhání, ale věřím, že jsme schopné se dobře připravit a zabojovat o účast na šampionátu,“ sdělila nejlepší střelkyně českého týmu v první fázi kvalifikace Michaela Hrbková. Podobně smýšlela také Hana Kutlvašrová z pražské Slavie. „Mohly jsme dostat opravdu těžké soupeře, a proto si myslím, že takto je pro nás kvalifikace hratelná. Musíme se dobře připravit a myslím, že úspěch může být na naší straně,“ nevzdávala nic předem. Bojovnou náladu si nepochybně vezme v červnu na plac rovněž Jana Knedlíková, které se podařil posun z pro-

HVĚZDY SOUPEŘE

Laura van der Heidenová

- pravá spojka, 24 let
- Esbjerg (Dánsko)

Estevana Polmanová

- střední spojka, 22 let
- Esbjerg (Dánsko),
- členka All-Star na ME hráček do 19 let (2011)

Nycke Grootová

- střední spojka, 26 let
- Midtjylland (Dánsko)
- nejlepší hráčka dánské ligy (2013/14)

Danick Snelderová

- pivot, 24 let
- Thüringer HC (Německo)
- čtyřnásobná mistryně Německa

vinčního Mosonmagyaróváru do Győru, nejlepšího ženského klubu planety. „Nizozemky byly před šampionátem v Maďarsku a Chorvatsku považované za černého koně, ale dopadly hůř, než jsem předpokládala. Hrají velmi rychle, jsou u nich vidět prvky skandinávské házené, protože tam i některé hráčky působí. Takže nás čeká velmi těžký dvojzápas. Ale mohli jsme dopadnout i hůř, z toho vyššího výkonnostního koše to je přijatelný soupeř. Tam byla taková konkurence, že si nešlo vybírat. Teď je na nás, jak se k tomu postavíme,“ mínila kanonýrka Knedlíková. Nizozemky konečně touží po velkém úspěchu, medailové odměně za dřinu. Už předloni na MS v Srbsku doufaly, že to přijde. Osmifinálové vyřazení s Brazilíí hráčky zdrtilo. „Bezprostředně poté jsme byly velmi frustrované a zklamane,“ přiznala Grootová. „Ale když se za turnajem ohlédneme s odstupem času, tak můžeme vidět pozitivní věci. Ukázaly jsme, že jsme se zlepšily a můžeme hrát ještě lépe a lépe,“ varovala příští soky. S Českem v čele.

CRHOVÁ VYLOSOVALA TÝMU HRATELNOU SKUPINU

Foto: Kristianstads kommun/Claes Sandé

A na podium přichází Martina Crhová. Neslo se sálem radnice ve švédském městě Kristianstad, kde se v dubnu letošního roku losovala kvalifikace ženského mistrovství Evropy 2016.

Poprvé v historii české házené se dostalo té cti, že se losování aktivně účastnila česká reprezentantka. Martina Crhová působí v tamním klubu IFK, se kterým nedlouho před tím vybojovala postup do nejvyšší švédské soutěže. „Oslovili mě lidé z našeho klubu, jestli bych tu roli přijala. Samozřejmě jsem odpověděla že ano, protože to považuji za velkou poctu,“ vzpomíná Martina Crhová a doplňuje: „Pro mě to byl zážitek. Nikdy jsem nic takového na vlastní oči neviděla a nyní jsem se na tom i aktivně podílela. Navíc jsem měla možnost mluvit s lidmi z Evropské házenkářské federace, což se také nepodaří každý den.“ S Martinou Crhovou se losu ujala také spoluhráčka z IFK a švédská reprezentantka Hanna Fogelströmová.

Podle výsledku losování měly pro českou reprezentaci obě šťastné ruce. „Určitě je tato skupina hratelná, klíčové utkání bude s Ukrajinou. Ale věřím, že to zvládneme,“ říká k losu Martina Crhová. Podobně na něj nahlíží také kapitánka českého národního týmu Kristýna Salčáková: „Ta skupina se mi líbí hodně. Je přijatelná a našim jediným cílem je postup. Všechny tři týmy už jsme porazili, takže víme, že to jde. Navíc Srby nyní nejsou úplně top, navíc mají problémy s trenérem a rozpadly se v družstvu. Přestože může skupina vypadat jako zálužná, pro mě je hratelná.“

Spokojenost s losem neskrývá ani reprezentační asistent Jan Bělka: „Na první pohled jsme mohli dopadnout mnohem hůř, a to především z první skupiny. Víme, že to nebude nic jednoduché, ale pokusíme se o vítězství ve skupině. Ale hlavně chceme postoupit. Neznámou bude Ukrajina, která se pokusí promluvit do pořadí na prvních dvou místech.“ Na šampionát, který se bude hrát od 4. do 18. prosince 2016 v pěti švédských městech Göteborg, Helsingborg, Kristianstad, Malmö, Stockholm, postoupí z každé ze sedmi čtyřčlenných skupin první dvě družstva a nejlepší ze třetího místa. Kvalifikace se bude hrát v tzv. dvojzápasových cyklech (středa-sobota, případně čtvrtek-neděle) a termíny jsou říjen 2015, březen a červen 2016.

LOS KVALIFIKAČNÍCH SKUPIN ME 2016 HÁZENKÁŘEK VE ŠVÉDSKU

1. skupina: Norsko, Rumunsko, Bělorusko, Litva
2. skupina: Srbsko, Česko, Ukrajina, Itálie
3. skupina: Španělsko, Nizozemsko, Rakousko, postupující z první fáze
4. skupina: Černá Hora, Chorvatsko, Makedonie, Slovinsko
5. skupina: Maďarsko, Polsko, Slovensko, postupující z první fáze
6. skupina: Dánsko, Rusko, Turecko, Portugalsko
7. skupina: Francie, Německo, Island, Švýcarsko
(pořadí ve skupinách je podle nasazení ve výkonnostních koších)

AKČNÍ BALÍČKY MÍČŮ A LEPIDEL PRO KLUBY

VARIANTA 1

- vynikající tréninkový i zápasový míč **Solera**
- profesionální topmodel **Ultimate***
- nejlepší lepidlo na trhu **Select Profcare Resin 500 ml**

Obsah balíčku

10x Solera – 490,-/ks (standardní cena 790,-)

- dostupné velikosti 0, 1, 2, 3
- 2 barvy (červená nebo modrá)

3x Ultimate* – 890,-/ks standardní cena 1.490,-)

- dostupné v velikosti 2, 3

5x Profcare Resin – 690,-/ks (standardní cena 890,-)

- balení 500 m

Celková cena balíčku vč. DPH: ~~16820,-~~ 11020,-

VARIANTA 2

- oblíbený tréninkový míč **Mundo**
- nejlepší lepidlo na trhu **Select Profcare Resin 500 l**

Obsah balíčku

10x Mundo – 390,-/ks (standardní cena 590,-)

- dostupné velikosti 0, 1, 2, 3
- 2 barvy (zelená nebo oranžová)

5x Profcare Resin – 690,-/ks (standardní cena 890,-)

- balení 500 m

Celková cena balíčku vč. DPH: ~~8570,-~~ 5970,-

Pro další varianty akčních balíčků lze kontaktovat obchodního manažera Select pro ČR.

Petr Jiřík
select@hhsportif.cz | 602 752 978

REPREZENTANTKY, KTERÉ ŽIJÍ VE STÍNĚ SLAVNĚJŠÍCH BRATRŮ (ZATÍM)

Reprezentují svoji zemi, ale přesto žijí trochu ve stínu svých slavnějších a starších bratrů. O kom je řeč? O házenkářkách Anně Gebre Selassie z Olomouce a Markétě Jeřábkové z Plzně, která v interlize hájí barvy mosteckých Andělů.

ZDENĚK SOUKUP, iDNES.cz

Anna Gebre Selassie poprvé reprezentovala v dubnu 2011, o měsíc dříve, než si premiéru ve fotbalovém áčku odbyl její bratr Theodor, dnes obránce bundesligového Werderu Brémy a člen české reprezentace. Ten působí už několik sezon v jedné z nejlepších klubových soutěží Evropy, zahrál si i na Euro 2012 v Polsku. I proto je sportovní veřejností vnímán víc než jeho sestra.

V Čechách byl navíc dlouho považován za jakési štítko, podobně jako před časem Vladimír Šmicer. Vždyť považte sami – ještě před odchodem do Německa měl na kontě tři mistrovské tituly, dva s pražskou Slavií a jeden se Slovanem Liberec.

Ani házená mu není úplně cizí. „Stejně jako sestra jsem ji hrál, asi do šesté třídy,” vyprávěl v únorovém rozhovoru pro klubový web Werderu Brémy. Přiznal dále, že mu nejsou cizí ani další míčové sporty jako volejbal, tenis, stolní tenis či basketbal.

Jejich otec Chamolo sice pochází z Etiopie, ale příbuzenský vztah se slavným vytrvalcem Haile Gebreselassie už dříve vyvracel. Tohle jméno je totiž v Etiopii

stejně běžné jako v Čechách Novák.

I v Plzni sportovní příznivci znají spíše jednoho z lídrů hokejové Škody, 23letého Jakuba Jeřábka, než jeho sestru Markétu. Byť ta má na kontě víc reprezentačních startů než bratr, s Mostem získala český titul a zahrála si i evropské poháry.

A už před třemi lety byla nejlepší střelkyní na otevřeném mistrovství Evropy dorostenek v Göteborgu, kde vybojoval český tým bronzové medaile. To jí bylo pouhých 16 let a vešla se i do výběru All stars. „Byl jsem šťastný. Ona to nikomu neřekla, a když pak přivezla domů ty ceny, tak jsme měli všichni obrovskou

radost,” vyprávěl tehdy Jakub Jeřábek v rozhovoru pro Český rozhlas.

„Ségra má na házenou dobrou postavu. To já ne, spíš jsem na ledě střízlík. Ale myslím, že oba umíme hrát tvrději, i když ona je žena. A umíme do toho, myslím, dát oba hlavu, nesnažíme se do něčeho jít někdy za každou cenu silou,” pokusil se hokejový obránce o srovnání. U Jeřábků už teď mají mistrovský titul oba. Markéta se radovala loni, už v barvách Mostu. Jakub byl u historicky prvního hokejového zlata pro Plzeň, teď se navíc pere o reprezentační dres pro domácí světový šampionát.

PŘÍBĚH PRVNÍ

Bratr si dělal ze sestry hokejového gólmána, ona teď střílí branky

Když získala Plzeň před dvěma lety poprvé v historii hokejový titul, byl u toho Jakub Jeřábek a jednou z jeho největších fanynek byla mladší sestra Markéta. Při domácích zápasech držela palce přímo v hledišti, při rozhodujícím duelu ve Zlíně je mačkala alespoň na dálku. Ona sama měla tehdy trable s kolenem, které musela vyřešit až následná operace.

A je vcelku pochopitelné, že je velkou fanynkou svého bratra. Vždyť i ona prakticky stála na začátku jeho hokejové kariéry, i když ještě na hodně vratkých nohou. „Dalo by se říct, že jsem se na zimáku narodila,“ usmívá se Markéta Jeřábková. Strávila v plzeňské aréně spoustu času, když starší bráška trénoval. „Do pěti let jsem tam byla prakticky pořád. Teprve když jsem začala chodit do školy, přišly i jiné povinnosti,“ vzpomíná házenkářka.

Ke sportu byli sourozenci z Plzně předurčení od kolébky. Jejich otec byl ligový fotbalista, mamka pro změnu atletka. „Házenou z rodiny nehrál nikdo. A hokej? Jenom děda a prý to byl dobrý hokejista. My ho s bráchou ale ani jeden nepamatujeme,“ ohlíží se Markéta do historie rodiny Jeřábků.

Zřejmě odtud tedy tryskají Jakubovy hokejové geny. A proč si ona zvolila právě házenou? „Jako malá jsem začínala s gymnastikou, ale ukázalo se, že to není pro mě. Byla jsem totiž samá ruka, samá noha. A protože jsem si často hrála s balonem, tak naši zvolili házenou,“ popisuje svoje sportovní začátky v HC Plzeň, klubu manželů Škvařilových.

A i tady našla nakonec určitou rodinnou vazbu. „Sestřenice mojí babičky trénovala házenou,“ připomíná s úsměvem. Postupem času jí ale začala být Plzeň malá a přestoupila do interligového Mostu. Teď na severu Čech krouží druhou sezonu a je tam maximálně spokojená. „Most je u nás absolutní špička. Doufám, že se na vrcholu tabulky udržíme dlouho a budeme hrát evropské poháry, to je velké

lákadlo,“ naznačuje, že na návrat do Plzně, která má teď rovněž namířeno do nejvyšší česko-slovenské soutěže, momentálně nepomýšlí. „To asi až na stará kolena,“ reaguje při otázce.

Starší bratr Jakub pro ni byl od malička velkým sportovním vzorem. „A myslím, že to tak bude vždycky. Že se na něho vždycky budu koukat jako na svůj vzor. A to nejen sportovní,“ vyznává se Markéta Jeřábková.

Jak jí to jen čas dovolí, nevynechá žádný zápas plzeňských hokejistů. Jakub jí přízeň opětuje. „Když jsem byla v Plzni, byl skoro na každém zápase,“ říká. „Tím, že teď hraju v Mostě, to je malinko složitější. Ale i tam už se byl podívat,“ prozrazuje. Pevné sourozenecké pouto drží. „Často si píšeme, v kontaktu jsme prakticky pořád.“

Společný sportovní zážitek asi sourozenecké dvojici nehrozí. Ani kdyby se oběma splnil velký sen a zahráli si na olympiádě, tak hokej bude na té zimní, zatímco házená se v tomhle směru řadí k letním sportům. „Nějaká rodinná klání byla, ale nic velkého,“ usmívá se Markéta. A přidá i pár vzpomínek z dětství, přestože mají mezi sebou s Jakubem pětiletý věkový rozdíl. „J tak jsme na sobě byli závislí. Já jsem vůbec vyrůstala spíš mezi klukama, žádné panenky,“ popisuje. Že by jí bratr dával najevo, že je starší a silnější, to prý ne, ale... „Musela jsem mu doma chytat, když zkoušel střelbu,“ směje se.

Dnes mu přeje, aby se co nejdéle udržel v týmu, který se připravuje na hokejové mistrovství světa, které bude v květnu hostit Praha a Ostrava. „To je přece sen každého sportovce - reprezentovat a zvlášt' na domácím šampionátu,“ zamyslí se, ale dobře ví, že

Jakuba čeká dlouhá a těžká cesta. „Věřím tomu, že nějakou šanci má. Není to úplně nereálné,“ drží palce (článek vznikl v době, kdy česká hokejová reprezentace startovala závěrečnou část přípravy na MS, pozn. aut.).

Nervóznější bývá spíš při jeho zápasech, ale nijak dramaticky. „To nemůžete nijak zasáhnout. Zatímco, když sama vyběhnu na hřiště, tak ze mě nervozita spadne,“ vysvětluje házenkářka. Byť je mladší, reprezentačních startů má na kontě víc než bratr hokejista.

„Brácha sice začal reprezentovat dřív, byl na jednom turnaji ve Švédsku, ale pak dlouho nic. Já jsem od loňského září v reprezentaci prakticky stabilně, byla jsem na všech srazech,“ pochlubí se. Bratra kvůli tomu nehecuje. „Jenom občas v legraci. Jinak se spíš navzájem podporujeme,“ doplňuje a na závěr prozradí i svůj házenkářský sen: „Chtěla bych si

časem zahrát v zahraničí, ideálně Ligu mistrů.“ A jaká je vysněná země? „Líbí se mi skandinávský styl házené, takže Norsko nebo Dánsko. Ale nepohrdla bych ani Německem nebo Maďarskem,“ vypočítává Markéta Jeřábková.

Kdo ví, třeba se jednou na nějaké zahraniční štaci potká i s bratrem Jakubem.

PŘÍBĚH DRUHÝ

Sourozenci mají etiopské kořeny, ale reprezentují Česko

Bezespору ještě slavnějšího bratra než Markéta Jeřábková má čokoládová kráska interligového Olomouce Anna Gebre Selassie. Jejím bratrem je fotbalista Theodor, který válí za bundesligové Brémy a českou reprezentaci. Byl i na Euro 2012 a nedávno se po zranění vrátil i do družiny trenéra Pavla Vrby, která usiluje o postup na mistrovství Evropy 2016 ve Francii.

„Byla jsem ráda i za něho. Úspěch si navzájem přeje. Doufám, že se mu bude dařit i nadále,“ těší Annu bratrův návrat do národního týmu. Kvůli enormnímu vyčerpání obou sourozenců se ale v poslední době příliš často nepotkávají. „Spíše si voláme na skypu, osobně se

teď bohužel vidíme párkrát do roka. Navíc on už má svoji rodinu,“ říká talentovaná házenkářka s tím, že už ale byla navštívit bratra i v Brémách. „Vyroženě zápas jsem tam nestihla, ale viděla jsem alespoň trénink,“ doplňuje. Možná to je i dobře. „Nervózní nejsem,

ale jeho utkání stejně hodně prožívám,“ přiznává Anna Gebre Selassie. A jak to má při svých zápasech? „Trémmou bych to určitě nenazvala, často se na ně spíš těším.“

I v této dvojici je házenkářka Anna ta mladší ze sourozenecké dvojice. „Lhala

bych, kdybych řekla, že pro mě nebyl bratr vzorem. Většinou jsem se mu ve všem chtěla vyrovnat," přiznává. I ona sama kdysi zkoušela fotbal. „Ale kvůli složitému dojíždění na tréninky jsem skončila. Kdybych mohla trénovat ve městě, tak by možná dnes bylo všechno jinak,“ usmívá se Anna Gebre Selassie. Ale na fotbal nezanevřela. I házenkářkám tento sport občas zpestří přípravu. „V rámci úvodního zahřátí někdy hráváme fotbálek, ale třeba různě modifikovaný,“ doplňuje.

A jak na tom byl její bratr s házenou? „Vím, že ji zkoušel na základní škole,“ připomíná. Sportovně oba vyrůstali ve Velkém Meziříčí, kde s rodiči žili, ale brzy se jejich cesty rozešly. Nejprve zamířil Theodor do nedaleké Jihlavy,

Anna šla v deváté třídě do Olomouce, kde dodnes obléká dres Zory.

A hned po první sezoně, v níž odehrála větší porci minut v interlize, nakoukla i do reprezentace. Psal se 22. duben 2011 a Češky hrály v Chebu s Portugalskem. Tím o měsíc trumfla o čtyři roky staršího bratra, který debutoval 4. června na Kirin Cupu v Japonsku při bezbrankové remíze s Peru. „Dokázal jsi to. Ale až po mě,“ popřála mu tehdy sestra. Teď má ale navrch zase Theodor. I oni měli geny dané, rodiče byli zastánci kolektivních sportů a tento vztah ovlivnil i děti. „A v té době házená a fotbal patřily mezi rozvinutější sporty v našem městě,“ přibližuje Anna, kterou k házené přivedla maminka. „I díky sportu a rodičům jsme prožili skvělé dětství,“ vysekne poklonu.

Jak už napovídá jejich příjmení, nejsou to ryzí Češi. Jejich otec Chamolo, dnes lékař, pochází z Etiopie a s maminkou se seznámil při studiích v Česku, na Univerzitě Palackého v Olomouci. A tam teď studuje i jejich dcera Anna, magisterský obor tělocvik - biologie. Stejně jako Jeřábkovou i Gebre Selassie nedávno přibrzdilo nepříjemné zranění, plastická operace předního křížového vazy. „Půl roku jsem vůbec nehrála. Ani samotný návrat pro mě nebyl vůbec jednoduchý,“ vzpomíná házenkářka na zatím nejsmutnější okamžik kariéry. I proto na jejím kontě nepřibývaly reprezentační starty. „Mrzí mě to. Ale doufám, že není všem dnům konec,“ věří, že další šance v národním týmu zase přijdou.

I v jejich rodině už se mohou pochlubit titulem mistra České republiky. Theodor má hned tři, dva s pražskou Slavií a jeden s Libercem. To Anna na něj teprve čeká. „V Olomouci jsem šťastná. Letos bych se chtěla se Zorou dostat do play-off a uhrát nějakou tu medaili,“ prozrazuje Anna Gebre Selassie svoje plány pro zbytek sezony.

Po ní snad vyjde i chvilka na setkání s bratrem, který je od loňského léta pyšným otcem synka Noaha.

THEODOR GEBRE SELASSIE

Narozen: 24. prosince 1986 v Třebíči
Fotbalový obránce, začínal ve Velkém Meziříčí

- Od léta 2012 působí ve Werderu Brémy, kde v zimě prodloužil smlouvu do léta 2018. Předtím hrál českou ligu za Jihlavu, Slavii Praha a Liberec.
- Mistr ČR se Slavií Praha (2008 a 2009) a s Libercem (2012).
- Letos v březnu se po více než roce vrátil do fotbalové reprezentace.
- Dlouhou pauzu mělo na svědomí zranění stehna, i když do sestavy Brém naskočil už na konci loňského října.
- S přítelkyní Leonou má desetiměsíčního syna Noaha.

ANNA GEBRE SELASSIE

Narozena: 3. června 1991 v Třebíči
Reprezentantka v házené, střední spojka

- Začínala ve Velkém Meziříčí, od roku 2009 působí v DHK Zora Olomouc.
- S tímto klubem si zahrála i ve dvou sezonách PVP.
- Za reprezentaci odehrála 14 zápasů, předtím nastupovala i v mládežnických týmech ČR.
- Studentka Univerzity Palackého v Olomouci.

JAKUB JEŘÁBEK

Narozen: 12. května 1991 v Plzni
Hokejový obránce, v extralize debutoval v 17 letech

- S mateřskou Plzní má mistrovský titul (2013) i extraligový bronz (2012).
- Zahrál si i za reprezentaci do 20 let na MS ve Spojených státech, kde byl kapitánem, předtím byl i v českém týmu do 18 let.

MARKÉTA JEŘÁBKOVÁ

Narozena: 8. února 1996 v Plzni
Reprezentantka v házené, spojka

- Odchovankyně HC Plzeň, druhý rokem hraje interligu za Most.
- Opora týmu dorostenek, který byl třetí na otevřeném ME v Göteborgu, kde byla nejlepší střelkyní turnaje i v All Stars teamu.
- Letos už patří ke stabilním hráčkám národního A-týmu.

„GÓL STŘÍLÍ HRÁČ ČÍSLO...“

aneb jak se žije házenkářským hlasatelům

Nejsou uvedeni v oficiálních zápisech, obvykle je nepoznáte podle tváře, často diváci neznají ani jejich jména. Ale, slovy textaře Michala Horáčka, jejich hlas „rozeznávám mezi tisíci“. Hlasatelé a moderátoři, kteří s mikrofonem doprovázejí házenkářské zápasy. Co je to za lidi? Co je na téhle práci baví? Zde je malá sonda mezi „HLASY“ utkání extraligy mužů a interligy žen.

ERVÍN SCHULZ, MF DNES

Pohříchu, jedná se (zatím) výhradně o mužskou záležitost. V českých klu-bech nenajdete arénu, kde z repro-duktořů pravidelně zní ženský alt. Kdo ví, možná proto, že rozproudí atmo-sféru je spíš úkol pro sytý mužský ba-ryton. I když, výjimky se najdou. Třeba v Lovosicích, kde občas zaskakuje za protřelého Jana Švába bývalá brankář-ka Slavie či Mostu Lucie Kantůrková. Ale to jen ve chvíli, kdy je Šváb s lo-vosickými minižáky na turnaji. Nebo sám na lyžích.

Jsem nejstarší?

Tak to je prů..., směje se Šváb

Na tom by nebylo nic zvláštního, dokud se nepodíváte do rodného listu hlasatele „Lovců“. Na podzim 4. října oslaví 73. narozeniny! „Jsem nejstarší ze všech? Tak to je průs...“ reaguje se smíchem. Není úplně sám, v interlize žen mu „šlape na paty“ 71letý Jaroslav Čileček ve Veselí nad Moravou. Ale v každém případě, to-muhle chlapičkovi z Lovosic byste hádali minimálně o deset let méně. „Kdybych jen seděl doma, nevydržel bych to. Cítím se dobře, lyžuju, jezdím na kole, na kolečkových bruslích. Když jsem byl na-posledy u doktora, říkal, že organismus mám tak o deset let mladší. Tak snad ještě nějakou chvíli vydržím,“ říká Šváb.

Je to lovosický patriot, v klubu působí prakticky od jeho založení. Při studiích v Praze hrával za Slavii, po návratu ješ-tě oblékal dres B-týmu Severočechů, než se vrhl na trenérčinu. Té se věnuje dodnes. A k tomu více než 20 let mode-ruje ligové zápasy. „Když zemřel dlou-holetý hlasatel pan Puchar, tak jsem nastoupil na jeho místo,“ připomíná své začátky. Ač sám říká, že jako trenér je občas pěkný cholerik, s mikrofonem si udržuje odstup. „Dokážu ohodnotit povedenou akci, pochválit. Ale umím zůstat nad věcí. Samozřejmě přeji do-mácím, ale je to sport a nepadám na hubu, když se nedaří. Určitě nejsem

jako brazilští komentátoři fotbalu," svě-
řuje se s nadsázkou.

V lovosické hale je navíc o zábavu dobře postaráno, fanoušci patří mezi nejhlasi-
tější v Česku. „Ty bubny stejně nepřekřičím,“ souhlasí Šváb. „Jen když atmosféra začne slábnout, vyzvu diváky k fandění. A mám zkušenost, že když chválím našeho brankáře, chytá lépe, než kdybych si ho nevšímal. Jinak se ale domnívám, že hlasatel není od toho, aby fandil, ale aby správně informoval diváky,“ tvrdí. I tak má v sobě velkou touhu. Lovosice stále čekají na vytožený titul a ten by byl i pro Švába nejkrásnější odměnou. „Vždyť jsem v klubu od 60. let minulého století, bylo by to krásné...“

Otec gólmána, bývalý hráč, člen fanklubu

Hlasatelé, to je přehlídka různých osobností. Ve dvou pražských klubech se „protáčí“ hned dva lidé. Utkání interligové Slavie komentují ostřílený harcovník a dlouholetý renér žen Miloslav Škarda, kterého někdy zastupuje o generaci mladší Štěpán Vladyka, jinak hráč Chodova. V hale v Ruzyni, domovském stánku mužské Dukly, sedí pro změnu s mikrofonem buď sportovní ředitel Daniel Čurda, ale častěji Janis Aliapoulos. Člen dukláckého „běčka“ a 26letý odchovanec. „Dělá to už dva roky a vlastně neměl na vybranou, prostě to dostal za úkol. A dělá tu práci dobře,“ pokyvuje ředitel HC Dukla Vladimír Orság.

Další hlasy patří lidem se zkušenostmi z rádií. Například v Zubří pracuje sedm let 35letý Daniel Dobeš, který pravidelně moderuje i různé společenské akce. „Co se týká kultury projevu, výběru hudby a celkové atmosféry, patří mezi extraligovou špičku. A k tomu se Danovi daří zůstat nestranným, což zdaleka neplatí všude,“ tvrdí Michal Balharek, vedoucí týmu HC Gumárny Zubří. Z rádia se k moderování házené dostal i Marek Leština v Mostě. Ke sportu má blízko, je dlouholetým fanouškem Černých Andělek, k tomu

kdysi jezdil hlásit ligoovou soutěž mužů i do nedalekých Loun.

Jinde je práce hlasatelů propojena rodinnými pouty. V Karviné pracuje s mikrofonem v ruce 54letý Zdeněk Mrózek, jehož syn v klubu dlouho hrával. „Nehlásí jen zápasy extraligy, ale je slyšet při utkáních všech věkových kategorií,“ prozrazuje Roman Farář, prezident HCB OKD Karviná. V konkurenčním Brně zase tvoří atmosféru Bavlínka, otec místního gólmána Jiřího. Ten si tak mezi tyčemi musí dávat velký pozor, aby něco neošidil...

Fotbalové jméno v Litovli - Pavel Horváth

Velkou euforii v této sezoně prožívají v Litovli. Muži „kroutí“ premiérovou sezonu v nejvyšší soutěži, navíc klub posílil David Juříček, respektovaná osobnost české házené. „Většího profíka jsem nezažil. Má své zdravotní trable, ale když to jen trochu jde, nikdy nevynechá jediný trénink, pro ostatní je vzorem. Výjimečně skromný člověk, který má velký zájem litovelskou házenou posunout ještě dál,“ chválí uznávaného veterána Pavel Horváth, hlasatel extraligových utkání v litovelské hale.

Pokud mezi moderátory hledáte nejzajímavějšího člověka, je Horváth hlavním adeptem. Nejen proto, že je jmenovcem fotbalového showmana z Plzně Pavla Horvátha. „Jsem o dva roky starší, spíš on by měl být mým klonem. Takhle to v nadsázce říkám svým studentům, když se ptají, zda mezi námi není nějaké rodinné pouto. Není,“ glosuje Horváth. Ten z Litovle. Spojení „svým studentům“ čtete správně. Horváth učí na vysoké škole, je vědeckým pracovníkem na Univerzitě Palackého v oblasti optiky, pyšní se titulem doktora přírodních věd, často je pracovně v zahraničí. „Naše společná laboratoř optiky na Univerzitě Palackého se podílí na stavbách observatoří, instalaci teleskopů, měření dat. Měsíc, měsíc a půl do roka jsem pryč. Letos to ale vyšlo neuvěřitelně, za hranicemi

PŘEHLED HLASATELŮ

EXTRALIGA MUŽŮ

Talent M.A.T. Plzeň
Zdeněk Hůrka
HC Gumárny Zubří
Daniel Dobeš
Dukla Praha
Janis Aliapoulos, Daniel Čurda
Cement Hranice
Alois Rudolf
Baník OKD Karviná
Zdeněk Mrózek
SKP Frýdek-Místek
Jindřich Kotas
Handball KP Brno
Jiří Bavlínka
Město A.S.A. Lovosice
Jan Šváb
HBC Ronal Jičín
Miloslav Kůta
HC Zlín
Ondřej Calta
Tatran Litovel
Pavel Horváth
Sokol Přerov

INTERLIGA ŽEN

DHK Baník Most
Marek Leština
Házená Sokol Poruba
Tomáš Hanzl
DHC Slavia Praha
Miloslav Škarda, Štěpán Vladyka
HC Zlín
Ondřej Calta
DHK Zora Olomouc
Lubomír Černoch
HC Veselí nad Moravou
Jaroslav Čileček
Sokol Písek
Martin Semecký

jsem byl v době, kdy se nehrál žádný extraligový zápas,“ říká Horváth.

Třeba loni odletěl do Argentiny a tam spolupracoval s legendou české astronomie a astrofyziky, popularizátorem vědy Jiřím Grygarem. „Spolu jsme objevili i paní původem z Česka. Byly Velikonoce, tak jsme oprášili tradice a vyrazili k ní s pomlázkou,“ líčí Horváth. Potvrzuje, že Grygar je i v 79 letech plný energie. „Je pořád vášnivým cyk-

listou, sport ho zajímá. Ani v práci neubírá. Když se na observatoři stírdáme při nočních směnách, on tam chce být skoro každou noc.“

Sám Horváth, litovelský odchovanec, musel s aktivní házenou skončit v 26 letech. Po vážné dopravní nehodě, při které si poranil obratle v páteři. „Bylo to v roce 1998, půl roku jsem se dával dohromady. Sport už mi lékaři nedoporučili, ale předseda oddílu Karel Zmund chtěl, abych v klubu zůstal. Trénoval jsem žáčky, jenže to nešlo skloubit se zaměstnáním. Pak přišla

řeč na to, že bych mohl moderovat zápasy,“ popisuje Pavel Horváth. Teď, po deseti letech „ve funkci“, si užívá extraligovou atmosféru. „U nás vlastně nemám kde sedět, takže s mikrofonem stojím. Hra mě vtahuje, občas poskakuju, musí to být zajímavý pohled,“ usmívá se s tím, že se snaží vždycky nezanedbat přípravu. „Až mě naši fanoušci peskují, že soupeřům zvyšují sebevědomí, když je před utkáním a o přestávkách chválím. Ale fandím Litovli a snažím se atmosféru nahecovat. Nikdy však nevysílám negativní

emoce proti soupeři nebo rozhodčím,“ nabízí svou filozofii.

Tu ostatně ctí drtivá většina hlasatelů. Včetně dalšího muže s vysokoškolským diplomem, 58letého doktora filozofie Lubomíra Černocho, kterého přes osm let znají návštěvníci utkání v Olomouci. Nebo o třicet let mladšího Martina Semckého, hlasatele z jihočeského Písku a bývalého člena fanklubu i trenéra přípravy. Přehled všech moderátorů v extralize a interlize najdete v boxu. Teď už pro vás nemusí být jen neznámým hlasem od stolku časoměřičů.

PLZEŇSKÝ HLASATEL ZDENĚK HŮRKA:

„Role spíkra je v rámci fair-play
spoluvytvářet domácí prostředí, tvrdí.“

Dvě házenkářské ikony Plzně, Vladimír Haber a Martin Šetlík, se pyšní třemi mistrovskými tituly. Haber získal jeden jako hráč, dva v roli trenéra, Šetlík má stejné trofeje, jen v opačném gardu. Ale do téhle mimořádné „partičky“ patří ještě jeden muž - hlasatel a moderátor Zdeněk Hůrka. Právě jeho sytý hlas totiž podtrhával tři plzeňské triumfy v letech 1998, 1999 a 2014.

„I proto mi házená z kolektivních sportů přirostla k srdci nejvíc. Jsme tady jedna velká rodina. A házenkáře považuji ze sportovců za nejnornější kluky, nejsou to žádní nagelovaní a namyšlení frajirci,“ říká 55 letý Zdeněk Hůrka.

Bývalý atlet, kde vynikal v chůzi, platí za moderátorské eso. Od 80. let minulého století přes dvacet roků hlásil při ligových zápasech plzeňských fot-

balistů, s mikrofonem dodnes provází utkání hokejové Škody. K tomu bývalý novinář podniká, je spolujednatel mediální agentury, spoluvlastní knižní nakladatelství, učí mediální komunikaci. „Manželka říká, že kdybych měl na rukou tolik svalů kolik okolo huby, už máme postavené tři zlaté domy,“ směje se.

Vrat'me se úplně na začátek. Kdy jste měl v roli hlasatele premiéru?

Středoškolské hry v atletice, bylo mi osmnáct. Rodiče tu akci v Plzni pořádali a když jim jednou vypadl hlasatel, řekl jsem, že to zkusím. Asi to nebylo úplně špatné, s atletikou jsem se pak dostal i do Prahy, moderoval mistrovství republiky, mezistátní utkání, Novinářské laťky... Žádné počítače, výkony a tabulky jste musel mít v hlavě a na papíře. Atletika má 36 disciplín a neustále reagujete na aktuální dění. Velká moderátorská maturita!

Už tehdy vás napadlo, že hlasem se dokážete živit?

To ne, uvědomte si, že byl socialistický režim. V první řadě jste musel mít čistý kádrový profil a stranickou angažovanost, což u mě nepřípadalo v úvahu. Až po roce 1989 začala vznikat soukromá rádia, vše se dalo dělat jinak a mně docházelo, že tahle práce mě baví. Díky rádiu jsem se dostal k moderování společenských a firemních akcí, pak i ke sportu - Sportovec Plzně, triatlonové mistrovství Evropy v Karlových Varech, cyklistická exhibice na Václavském náměstí s Lancem Armstrongem...

Zajímavé setkání s touto rozporuplnou cyklistickou ikonou?

Šedesát tisíc lidí, kteří jsou natěšení na jednoho člověka. Husí kůži mám doteď, když si na tu akci vzpomenu. A považuji to za vrchol všeho, co jsem ve sportu hlasem doprovázel. Bez ohledu na události, které se pak okolo Armstronga a celé cyklistiky děly a dějí.

Pojďme k házené. Čím si vás získala, když jste ji sám nikdy nehrál?

To je omyl! Na rozdíl od hokeje, který dělám dvacet let a vůbec neumím bruslit, za sebou házenkářskou zkušenost mám. Bylo mi šestnáct, když mě kamarád a brankář Ivo Karel, dnes již bohužel

zesnulý, přitáhl do Lokomotivy. Jako leváka mě postavili na pravé křídlo a za běčko jsem odehrál dva zápasy. Nedal jsem ani jeden gól, asi dva zavinil. Tím moje kariéra skončila (smích).

Vidíte, dnes si bez vás fanoušci házenkářské zápasy v Plzni představit moc neumějí...

Ještě jedna zajímavost. Moje první hlášení při házené přišlo už v roce 1990, kdy se v Plzni hrála jedna ze skupin MS - Francie, Švédsko, Maďarsko, Alžírsko. Před šampionátem jsme jezdili na škole do Prahy, sjednocovala se pravidla, aby se zápasy moderovaly ve stejném duchu. K moderování ligových zápasů jsem se dostal v roce 1996, kdy se v Plzni buďoval úspěšný tým Kovopetrolu. V roce 1998 přišel první titul generace Šetlíků, Tonarů či Bokrů, o rok později druhý.

Vypráví se, že jste se v play-off před prvním titulem originálně zapojil do týmového ducha. Jak to bylo?

Všichni hráči i trenér Haber si před play-off nechali odbarvit vlasy na blond. A mě napadla bláznovina. Přišel jsem ke kadeřnici a ta se ptá: Jak to ostříháme? A já odvětil: Vlasy nechat, ale odbarvit vousy! Byl jsem za blázna - černé vlasy, bílý plnovous. Takhle jsem jako divák vyrazil i ke třetímu finále do

Karviné. Pár fanoušků na mě nejdřív nadávalo, ale když jsme se dali do řeči, nakonec jsme skončili v bufetu u slivovičky a skvěle se pobavili.

Zpátky k moderování. Kde je podle vás hranice fair-play, za kterou by hlasatel neměl jít?

Tu hranici musí mít každý v sobě. Je spousta stadionů, kde se ta mez nedodrhuje a jde se za ni. Pak máme arény, kde jsou hlasatelé nestranní, mimo atmosféru. Já si myslím, že role spíkra je i v tom, aby spoluvytvářel domácí prostředí. Se vším respektem a úctou k soupeři. Žádné vulgarity, zesměšňování, arogance, nátlak na rozhodčí. Ale pomoci vyhecovat diváky k vytvoření bouřlivější atmosféry, roztleskat je a přimět k hlasitějšímu fandění, to je naprosto v pořádku.

Měl jste nějaký vzor mezi hlasateli?

To ne. Ale velkým zážitkem pro mě byla návštěva hokejového zápasu, když jsem se v roce 1996 dostal do Ameriky. Práce spíkra mě uchvátila. Měl dokonalou techniku, bylo mu rozumět každé slovo. A skvěle spolupracoval s diváky. To se mi líbí - výrazné zvyšování hlasu, protahování jmen, oslavy při vstřeleném gólu. Tyhle věci jsem se pak snažil aplikovat v menší míře i doma.

ČECH V ŘECKÉ REPREZENTACI? VŠECHNO JE MOŽNÉ!

Spoustu kontroverze vzbudil na nedávném mistrovství světa v Kataru výběr pořadatelské země, fanoušci soupeřů mu mimo jiné zazlívali, že osu senzačně stříbrného týmu tvořili naturalizovaní cizinci. „Žoldáci! Zlatokopové,“ ozývalo se. Navenek se v podobné situaci ocitá i Boris Aspridis, ostravský rodák, který v lednu nečekaně nastoupil za řeckou reprezentaci. Řecky přitom v té době neuměl ani dvacet slov.

PAVEL RYS, iDNES.cz

„Za Katar hráli Srbové a další hráči, kteří nemají s Katarem vůbec nic společného. Kdyby mně chtěl někdo něco podobného vytýkat, tak mezi všemi, kterým končí příjmení -os, -is a -idis aspoň nejsem Novák. Mám své jméno, mám v Řecku část rodiny. Necítím se jako Šaričové, Markovičové a jiní v katarském dresu,“ brání se házenkář extraligového Brna.

Jeho příběh je vážně odlišný. Už proto, že si v národním mužstvu hlubokou ekonomickou krizí zmiňané země nevydělá desetitisíce dolarů z naditých měšců ropou obdařených šejků, ani si skoro určitě nesáhne na medaili ze světového šampionátu. Řecká realita je někde úplně jinde. „Ale já to беру jako obrovskou příležitost - podívat se do světa, získat nějaké zkušenosti na mezinárodní scéně. A pokud mi k tomu má pomoci právě řecký národčák, tak беру všema deseti, protože věřím,

že mi to pomůže v dalším kariérním růstu,“ je přesvědčený Aspridis.

Známost z internetu

Historika, kterak oblékl modrý reprezentační dres, vyhlíží trochu neskutečně. Jako by nebeskému scénáristovi při psaní dojemného sportovního příběhu všechno až podezřele dokonale vycházelo. Ale vážně se to stalo.

Takže, trenér řeckého výběru Georgios Kranakis takhle jednou bloumá internetem, zabloudí na stránky českého házenkářského svazu a objeví tam řecky vyhlízející jméno, u kterého se ve statistických kolonkách hromadí góly. „To by mohla být posila pro nás,“ zavýskne, neváhá a píše na facebookovou stránku chlapíka, jehož prarodiče z otcovy strany prchli v roce 1948 během řecké občanské války do Československa. Tady ovšem přichází první drobný zádrhel.

„Na Facebooku mě v minulosti kontaktovala spousta lidí se stejným příjmením a zkoušeli navázat kontakt, jestli nemáme stejné předky, což bývá fakt náhoda. A v polovině října mi psal nějaký Řek tím jejich písmem, už jsem tomu nevěnoval pozornost,“ popisuje pětadvacetileté křídlo říjnové události. „Až když mi napsal podruhé, tak jsem si rozklikl jeho profil a vidím, že v něm má fotku z házené. Přeložil jsem si, co mi napsal a vyplynulo z toho, že je to trenér národního týmu Řecka a jestli si můžeme popovídat. Strašně mě to překvapilo.“ První kontakt se tedy zdařil, kouč má navíc čistě náhodou za ženu Češku, dokonce z Brna, takže odpadá jazyková bariéra. „Přes Facebook jsem si s ní popovídal, čistě na informativní bázi. Ona zjišťovala, kde jsem se narodil, jestli je někdo z mých rodičů Řek... Pak mi oznámili, že mě budou dál sledovat, ale nic konkrétního.“

Premiéra proti Slovákům

Chvilí se nic neděje, ale pak už jde všechno ráz naráz. „Chceme si tě vyzkoušet. Dokážeš si představit, že bys nás reprezentoval?“ přiletí v prosinci do Brna výzva od Egejského moře. Český házenkář moc dlouho neváhá. „Jdu do toho,“ kývne. A za dva dny má v e-mailové schránce letenku, instrukce a provizorní program lednového osmidenního kempu řeckého národního týmu v Aténách. „Rychlost jejich jednání mě fakt překvapila,“ kroutí ještě teď hlavou. Prožívá nečekané dobrodružství, trochu rozechvělý se vydává do země svých předků. Na letišti ho vyzvedne auto, čeká ho dobrý hotel, výborné jídlo, domácí fanoušci mu píší na Facebook, jak se na něj těší, aniž by ho kdy viděli hrát. Fanatici. Spoluhráči ho vezmou mezi sebe, nekoukají na něj jako na přivandrovalce, který jim chce ukrást místo v týmu, ale jako na

posilu. Moc nerozumí, oni mu trpělivě anglicky vysvětlují, co po nich trenér na hřišti chce. Při řecké hymně před zápasem na něj pak mrknou a gestem dlaně naznačí: „Jsi náš, zpívej s námi.“ První příprava proti tamní juniorce mu sedne, dá šest branek, pak přijdou přátelské zápasy proti Slovákům, jeho velká reprezentační premiéra. Kulisa není taková, jakou si vysnil, v hledišti se ztrácí sotva padesát diváků. Atény mají jiné sportovní priority – fotbal, basketbal, vodní pólo, volejbal... Házená nikoho moc nezajímá. Přesto si nenechá zkazit radost, dá i pár gólů. Když si před zápasem podává se Slovákovi ruce a soupeř mu v angličtině popřeje hodně štěstí, český mu odpoví: „Já tobě taky.“ Slovák kouká trochu vyjeveně a ještě víc, když si po utkání vypráví s Lubomírem Ďurišem, který od slovenské akvizice Brna Jozefa Hantáka jako jeden z mála věděl, že na

ÚSPĚCHY ŘEKŮ JSOU PRYČ

Házenkáři Řecka zažili nejzářivější éru v době olympiády v Aténách. Na domácí sportovní svátek se dokázali připravit velmi dobře a na hrách v roce 2004 obsadili lichtivou šestou příčku.

Ještě mnohem větší cenu má však jejich stejné umístění na mistrovství světa o rok později. V mnohem větší konkurenci Řekové porazili na šampionátu v Tunisku i Francii! V hlavní fázi turnaje se utkali s Čechy, kteří tehdy sice duel vyhráli, ale celkově skončili desátí a byli tak o čtyři příčky horší. Úspěšná generace se však postupně vytratila a místo postupů na velké akce se Řecko propadlo do nevyzpytatelných předkvalifikací, odkud se drápe nahoru jen velmi těžko. „Skončil celý národčák a z kluků, kteří tam dřív jezdili spíš jako sparringpartneři, se teď musí stát tahouni.“

Osmdesát procent reprezentace tvoří hráči z řecké ligy, pak je tam pár legionářů z nižších zahraničních soutěží v Německu a Francii. Určitě nějakou dobu potrvá, než se řecká házená zase zvedne,“ míní Boris Aspridis.

jihu Evropy mohou narazit na Ostraváka s lehce extravagantním účesem. „Ostatní si všimli, že se bavíme, začali zvedat hlavy a dívat se, co se děje – jestli já umím slovensky, nebo jestli Ľubo umí řecky. Najednou bylo kolem našeho stolu dvacet lidí a poslouchali, co si vykládáme,“ culí se Aspridis. A potom pozoruhodný výlet končí. „Pošleme vám hodnocení zápasů i celého kempu,“ loučí se ještě trenér Kranakis. Jenže dlouho nic nepřichází, ani řádka. Ani alfa, ani beta. „Proč nepíšou?“ vrtá hlavou šikovnému levákovi. Začíná po-

chybovat. „Kdybch ty sedmičky proti Puterovi proměnil. V lize se mi to přece moc často nestává, že bych nedal.“ Lituje nezájmu, musí si přiznat, že mu nová zkušenost učarovala. Chtěl by pokračovat, jenže oni asi nechťejí jeho. Nebo se mu to jenom zdálo? Stal se mimoděk smutným hrdinou nějaké řecké báje? Ale v březnu znenadání dorazí další pozvánka: „Přijed' na dubnový sraz.“ Báječný pocit, počítají s ním!

Nastoupí proti Belgií?

„Je to velké zadostiučinění. Že vás někdo ocení, že je to ještě někdo

jiný než v klubu. Nutí mě to do další práce,“ říká Aspridis, který se v minulosti do bližšího kontaktu s českou reprezentací nikdy nedostal ani v mládežnických kategoriích. „Vůbec ne, mě tohle vždycky minulo, a právem. Můj ročník byl nesmírně silný a těm nejlepším klukům jsem se ani zdaleka nepřiblížil. Akorát jsem byl v širším kádru akademické reprezentace, ale z toho taky sešlo,“ vypočítává. „Samozřejmě by mě mnohem víc potěšila pozvánka do českého národnáku, o tom se nepravme, žiju tady pětadvacet let, je to moje země a ur-

čitě se takové možnosti nezříkám, ale zrovna na mém postu je v Česku spousta zkušených a kvalitních hráčů,“ nedělá si iluze.

Raději myslí na svou současnou šanci. Řekové nyní bojují v předkvalifikační mistrovství Evropy 2018 a po dvou vítězstvích nad Kyprem je v červnu čeká dvojzápas s Belgií. Aby však mohl nastoupit v oficiálním utkání, musí překonat byrokratické obstrukce a získat tamní občanství. Řecký svaz zatím s typickým jižanským smyslem pro dochvilnost žádnou aktivitu nevyvíjel, ale Aspridis věří, že pas dostane včas. „Umí být rychlí, když chtějí, ale musí se jim chtít,“ nedělá si hlavu a radši se věnuje záležitostem, které ovlivnit může: začíná se třeba učit řecky, aby rozuměl víc než minule.

Taky přetřásá možnosti, jak by se jeho nový tým mohl vrátit do širší evropské špičky. A když o něm mluví, už říká MY. „Prostě jsem si to vzal za své, nedá se o nich mluvit jako 'o nich'. Tak to vnímám. Mám k tomu blízký vztah, otec je Řek, který mluví česky i řecky, řešíme spolu situaci v Řecku, zajímá nás to,“ upozorňuje Aspridis, který překvapivou helénskou misi bere jako vyvrcholení své házenkářské kariéry. „Můžu být pyšný, jak jsem se s tím vypořádal. Jel jsem do neznámé země, do neznámého prostředí a nějakým způsobem jsem obstál,“ těší ho.

ZAHRANIČNÍ ANGAŽMÁ LÁKÁ

Boris Aspridis začínal s házenou v Ostravě, prošel karvinskou juniorkou a extraligovými štacemi ve Frýdku-Místku, Kopřivnici, Zubří a Zlíně. Před sezonou se přesunul Brna, ale ani tam se nemusí jeho pestrá kariéra zastavit. „Zabydlel jsem se, Brno je krásné město, příjemné pro život a dokázal bych si představit, že tu ještě nějakou chvíli zůstanu. Ale teď je strašně těžké něco říkat, bude záležet, jak se domluvíme na příští rok,

nebo jestli přijdou nějaké zajímavé zahraniční nabídky,“ podotkl levoruký křídelník, který se opakovaně prosadil do elitní dvacítky střelecké tabulky extraligy a patří k obávaným exekutorům sedmimetrových hodů.

Cizina ho totiž hodně láká. „Myslím, že v mém věku mám nejvyšší čas. V minulosti nějaké nabídky byly, ale pořád jsem si říkal, že jsem ještě v Česku nic nedokázal. Tak doufám, že mi k tomu pomůže

brněnské angažmá a že letos získáme nějaké pěkné umístění. Pak se můžeme bavit o zahraničí. Dělám pro to všechno, abych to teď nebo po další sezoně zkusil,“ kývl chlapík, který vedle házené vystudoval pedagogickou fakultu v Ostravě. A nehodlá vyrazit sám, rád by odešel společně se svou přítelkyní Helenou Ryšánkovou, házenkářkou interligového Mostu. „Je taky levačka, což by mohlo naše šance zvýšit.“

NA DRSNÉM SEVERU VYBOJOVALY DOROSTENKY POSTUP NA EURO V MAKEDONII

To, co se v úvodu letošního roku nepovedlo dorostencům ani juniorům, zvládla v březnu reprezentace házenkářek do 17 let. Na Faerských ostrovech si i přes úvodní drtivou porážku s Ruskem vybojovala postup na mistrovství Evropy do Makedonie. To bude hostit 13. až 23. srpna makedonské Skopje a český tým se chce poprat o další postup, tentokrát na mistrovství světa. Teď si ale připomeňme, kudy vedla cesta mezi evropskou smetánku.

ZDENĚK SOUKUP, iDNES.cz

Mladé české házenkářky odletěly na Faerské ostrovy vojenským speciálem a už to pro ně byl to neskutečný zážitek. „Byla by škoda odsud odjet bez postupu. I proto, jak dobrodružná byla sama cesta sem,“ prohlásil se smíchem trenér Jan Salač. „Myslím, že to byl zážitek, na který nikdo z nás do smrti nezapomene,“ dodal.

Naopak rád určitě bude vzpomínat na samotné boje o dorostenecké Euro, protože se mu úkol nakonec podařilo splnit, i když cesta do Makedonie nebyla vůbec snadná. Turnaj začal pro mladé české házenkářky výpraskem od Rusek (17:34), které byly jasným favoritem kvalifikační skupinu v Torshavnu. „Ta porážka pro nás byla hodně krutá. Odehráli jsme podle mě slušné utkání,“ vrátil se český kouč k úvodnímu kvalifikačnímu zápasu. Češky srazilo především neproměňování sedmiček. Zahodily hned šest, z toho čtyři v první půli! „Rusky nám ale předvedly, co je to evropská špička. To byl úplně jiný level. Jedna stoosmdesáticentimetrová hráčka vedle druhé, úplná armáda. Přesto si s nimi naše holky v obraně kolikrát poradily, byly dostatečně důrazné,“

hledal český kouč i přes porážku na zápase pozitiva. „Bohužel se holky v útoku nebyly schopné prosadit přes vysoké bloky, střelba ze střední vzdálenosti nám dělala velký problém,“ doplnil Jan Salač. Úspěšnost střelby byla pouhých 29 procent, přičemž obvykle bývá kolem padesáti.

Nicméně výsledek byl krutý a týmu nenahrál ani druhý zápas, v němž domácí tým překvapivě vyhrál nad Islandem. „Předpokládali jsme, že se bude chleba lámat až ve třetím zápase,“ prozradil český kouč, že za největšího konkurenta v boji o druhé postupové místo považoval právě Island.

Jenže teď před ním stál ve druhém duelu výběr Faerských ostrovů a šlo o hodně, další zaváhání už nebylo možné. „Je nutné říci, že Faeňanky podaly proti

Islandu velmi dobrý výkon. Vyhrály překvapivě, ale zaslouženě," připustil Salač. Ale i ze svého mančafu cítil po debaklu s Ruskem odhodlání. „Už ráno na snídani bylo patrné, že z děvčat spadl obrovský balvan. Byly uvolněné, chtěly si napravit reputaci. Nebylo těžké ten tým dát do kupy," těšilo kouče. A radost mu udělal i výsledek, Češky vyhrály rozdílem čtyř branek, i když do-

mácí tým potvrdil svoje kvality. Vítězství se nerodilo vůbec snadno, utkání bylo dlouho vyrovnané. „V některých činnostech na tom byly domácí házenkářky možná i lépe než my," uznal Jan Salač. Pro něho samotného, ale i pro celou českou házenou by to mohlo být nepříliš lichotivé zjištění. Nicméně kouč zdůraznil, že faerský tým se formuje už od doby, kdy bylo hráčkám dvanáct let.

CESTA NA ŠAMPIONÁT

13. BŘEZNA:

Rusko - Česko 34:17 (18:10). Nejvíce branek: Kudrajcevodá, Šabirovodá, Sinicinová, Skorobogatčenková a Taženová 5 - Galušková 4, Brožová, Konečná a Kovářová 3. Sedmičky: 7/4:7/1. Vyloučení: 2:5. Diváků: 100. Faerské ostrovy - Island 25:24 (13:11)

14. BŘEZNA:

Česko - Faerské ostrovy 25:21 (13:11). Nejvíce branek: Šustková 6, Galušková a Kovářová 5 - Eliassenová a Nordfossová 5. Sedmičky: 5/4:4/3. Vyloučení: 1:4. Diváků: 550. Rusko - Island 34:17 (18:11)

15. BŘEZNA:

Česko - Island 30:29 (13:15). Nejvíce branek: Kovářová 8, Šustková 7, Galušková 6 - Hardardottirová 7, Thompsonová 6. Sedmičky: 3/2:2/1. Vyloučení: 3:4. Diváků: 100. Faerské ostrovy - Rusko 15:23 (8:10)

TABULKA

1. Rusko	3	3	0	0	91:49	6
2. Česko	3	2	0	1	72:84	4
3. Faer. ostr.	3	1	0	2	61:72	2
4. Island	3	0	0	3	70:89	0

„Jich trenér objíždí jednotlivé ostrovy, poslední tři roky mají jednou měsíčně reprezentační sraz," zajímal se Salač u svého kolegy, co stojí za vzestupem týmu z drsného severu. „Nejsou až takový trpaslík, jak by se mohlo zdát. Třeba náš tým má za sebou v tomhle složení necelý rok," přidal srovnání.

Druhý krok měly tedy jeho svěřenkyně úspěšně za sebou, ale k postupu do Makedonie mu stály ještě Islandanky a i ty bylo potřeba zdolat. V poločase sice vedl soupeř o dvě branky, ale díky zlepšenému výkonu ve druhé půli Češky překlopily vývoj zápasu na svoji stranu. A mohly se začít radovat z posutpu na šampionát v Makedonii. „Bezprostředně po zápase jsme měli všichni velkou radost, i když to bylo malinko předčasné," připomněl kouč, že zcela jasno ještě nebylo.

Postup českých házenkářek na evropský šampionát totiž muselo potvrdit vítězství Ruska nad domácími Faerskými ostrovy v závěrečném utkání kvalifikačního turnaje v Toshavnu. To se nakonec vyplnilo, i když... „V poločase vedly Rusky jen o dva góly, to na mě šly trošičku mráčky," přiznal Salač. Favorit však nakonec žádné překvapení nedopustil a po výhře Rusek mohla propuknout česká radost naplno.

Evropský šampionát hostí od 13. do 23. srpna Makedonie, všechny zápasy se odehrají ve Skopje. Nejprve bude šestnáct týmu rozděleno do čtyř skupin, z nichž vždy dva nejlepší postoupí do bojů o medaile, zbytek bude hrát jen o umístění, ale i to může být důležité.

„Sice ještě neznáme los, ale na téhle úrovni si nevyberete snadného soupeře. Je to našlápnuté," prohlásil Salač a začal vypočítávat favority: Maďarky, Rusky, Rumunky, Němky a samozřejmě také severské státy - Norsko, Dánsko, Švédsko... „Už to, že jsme v téhle společnosti, je obrovský úspěch a hlavně veliká škola. Holky naberou zkušenosti a můžou růst dál."

Ani na mistrovství však nechce být jen do počtu. „Nejsem alibista, vždycky si kladu

vysoké cíle. Budeme chtít minimálně postoupit ze základní skupiny. A pokud bude stejný klíč jako předloni, tak bude ve hře i 11. místo, které z Evropy zaručuje postup na mistrovství světa. A tam bychom se taky chtěli podívat," plánoval Salač, kam by se měla ubírat další úspěšná cesta dorosteneckého výběru.

Jako generálku absolvují Češky, stejně jako většina soupeřek, na konci července European Youth Olympic Festival. „Teď jsou holky až do konce sezony vyčerpány v klubech. Sejdeme se poprvé začátkem června, ale půjde spíš o rekondiční soustředění. Pak nás čekají ty dva vrcholy, k těm budeme všechno směřovat," poodhalil Jan Salač svou vizi. A na čem je třeba před vrcholy sezony nejvíce zapracovat? „Je toho strašně moc. Především kondiční vybavenost - rychlost, sílu. Zlepšit je ale potřeba i techniku provedení herních činností. Důležitá je i pestrost provedení, například tak aby byla hráčka schopná uvolnění více způsoby," naznačil trenér. Tak na konci prázdnin uvidíme, kam až to jeho svěřenkyně dotáhly.

ZASLOUŽILY SE O POSTUP

BRANKÁŘKY: Jana Vašulková (HC Zlín), Hana Mučková (Sokol Poruba), Lucie Preslová (Sokol Písek)

PIVOT: Barbora Večeřová (Slavia Praha), Michaela Konečná (Sokol Poruba)

PRAVÉ SPOJKY: Sára Kovářová (Sokol Písek), Veronika Galušková (SVŠ Plzeň)

LEVÉ SPOJKY: Jana Šustková (HC Veselí n. M.), Barbora Buchnerová (HC Plzeň), Klára Klégrová (Slavia Praha)

STŘEDNÍ SPOJKY: Jitka Brožová (Jiskra Havlíčkův Brod), Jolana Mizerová (HC Zlín), Karolína Žáčková (Zora Olomouc)

LEVÉ KŘÍDLO: Eva Svobodová (Slavia Praha), Adéla Baumbachová (HC Zlín)

PRAVÉ KŘÍDLO: Adéla Novotná (Slavia Praha)

LOS ME 17 V MAKEDONII

Skupina A: Česko, Makedonie, Slovinsko, Švédsko

Skupina B: Německo, Rumunsko, Rusko, Španělsko

Skupina C: Francie, Chorvatsko, Nizozemsko, Portugalsko

Skupina D: Dánsko, Maďarsko, Norsko, Slovensko

„PRIORITY JSEM SI NASTAVIL UŽ PŘED RAKOVINOU,“ ŘÍKÁ MAREK TŮMA

Marek Tůma, karvinský odchovanec a jeden z nejkreativnějších českých házenkářů tohoto tisíciletí, svedl od podzimu roku 2013 svůj zatím nejdůležitější boj. Nesehrál ho na palubovce, ale vybojoval ho na nemocničním lůžku, když opakovaně překonal zhoubnou formu rakoviny. „Jsem šťastný, že jsem zpět u své rodiny a že mohu zase na hřiště,“ říká zkušená spojka, která nepodlehla chorobě ani sebelítosti a v únoru se vrátila k vrcholové házené.

JAN VTÍPIL

Hokejisté Zbyněk Irgl a Peter Frühauf nebo badmintonista Petr Koukal. Pro českého sportovního fanouška patrně nejznámější jména bojovníků s rakovinou, kteří se vrátili k vrcholovému sportu. Za nepoměřitelně menšího mediálního zájmu napsal svůj velký životní příběh také jeden z nejtalentovanějších českých házenkářů posledních dvou dekád, Marek Tůma (*1980). Možná čekáte článek o muži, kterému přinesl boj s vážnou chorobou zásadní změnu ve vnímání života. V tom případě budete zklamaní, neboť Markův příběh je sice dramatický, ale od dalších podobných přeci jen odlišný.

„Vše je při starém, neměnil jsem žádné návyky, neprošel jsem nějakou zásadní změnou hodnot. Životní priority jsem měl nastavené správně už před nemocí,“ říká poklidně čtyřiatřicetiletý hráč, který s házenou začínal ve slavné karvinské líhni talentů. Díky svým výjimečným schopnostem vynikal na

palubovce už od útlého mládí a neušel pozornosti výběrů olympijských nadějí ani mládežnických reprezentací ČR. Přejechal do mužské kategorie ale hladce neprobíhal. Tehdejší tým Karviné totiž disponoval na pozici dirigenta hry Alexandrem Radčenkem, hráčem evropského formátu, který byl pro Baník nepostradatelným nejen v domácí soutěži, ale i v evropských pohárech. Karviná zahájila éru své až brutální dominance na domácím poli a v Lize mistrů opakovaně stála krůček od postupu mezi nejlepšími osm týmů Evropy. Bratři Heinzové, Brůna, brankáři Struhala, Slabý s Galiou, univerzál Farář, obranář Titkov, soupeři marně lapaný René Vašek, další a další skvělí házenkáři, nad kterými ještě o stupínek výše vyčníval pivot David Juříček a o další stupeň zmiňovaný „Saša“ Radčenko - to byla Karviná přelomu tisíciletí, kterou energicky a tvrdě vedl již zesnulý trenér Ivan Hargaš. Prosadit se

do tohoto týmu se mladému Tůmovi nepodařilo. „Markovou výhodou i nevýhodou byla jeho hravost. Těžil z ní v řadě kreativních momentů, ale když přecházel do mužů, byl prostě ještě hodně dětský. Že odešel do Kostelce, byla dobrá volba,“ vzpomíná trenérka Jana Hajžmanová, která naráží i na další vývoj Tůmovy házenkářské kariéry.

Zlatá Haná

Když se Tůma neprosadil v dresu Baníku, následoval další karvinské odchovance Kubíka s Godalem a zamířil do týmu Kostelce na Hané. Do hanáckého týmu přišel společně s Rudolfem Vařákem, se kterým byl sehraný již několik sezon, a v městečku nedaleko Prostějova se začala hrát házená, která svým atraktivním pojetím táhla diváky, bavila samotné hráče a paradoxně často i protihráče. Prim hrál v projevu Kostelce právě Tůma, zásobující spoluhráče na všech postech nezištnými nahráv-

kami i schopný střílet důležité branky. „V Kostelci jsme prožili nádherné roky. Byl to sice v porovnání s Karvinou krok dolů, opustil jsem nejvyšší soutěž, ale házená se v té době v 1. lize rozhodně nehrála špatná a nás moc bavila. A to bylo myslím hodně znát. Ostatně jsme se neztratili ani výsledkově, postoupili jsme do česko-slovenské HILky a tam předvedli důstojné výkony,“ zamýšlí se nad touto etapou kariéry Tůma. Při zranění Radčenka ještě odskočil pomocí „své“ Karviné v důležitých pohárových duelech, ale po ukončení angažmá na Hané nezamířil zpět do Baníku, ale na Slovensko. Haná mu však učarovala, a tak nepřekvapí, že v současnosti žije s rodinou v Prostějově. Ale to bychom předbíhali a přeskočili nejlodnější roky jeho kariéry.

Na Slovensko nedá dopustit

Novou štací se pro Tůmu stala v roce 2003 Považská Bystrica, kde v po-

zici lídra nahradil symbolicky Petera Kukučku. Typově jsou si obě tvořivé spojky velice podobné, navíc Marek se s Peterem potkávali na mládežnických turnajích, kde spolu pravidelně soutěžili o cenu nejlepšího hráče. Pozdější klíčový hráč slovenské mužské reprezentace Kukučka (aktuálně působí ve švýcarském Schaffhausenu) posílil od sezony 2003/04 ambiciózní Prešov a Tůmu tak v dresu úřadujícího slovenského mistra čekaly úžasné duely v Lize mistrů.

„Potkat se na jednom hřišti s Baličem, měřit se s těmi nejlepšími, to bylo něco úžasného. V Karviné mi takové zápasy unikly, v Považské jsem si je užil,“ uculuje se Tůma. První tříleté angažmá v MŠK zakončil slovenským titulem a nejen proto nedá na tuto část své kariéry dopustit. „Co jsem poznal slovenskou ligu, slovenské kluby, jejich zázemí, fanoušky, sledovanost, tak si troufám říci, že si po rozpadu HIL

udrželi Slováci úroveň domácí soutěže mnohem vyšší než tady v České republice. Byl to pro mě vrchol kariéry,“ neváhá srovnávat Tůma, který v roce 2006 posílil Duklu Praha, ale pak opět zamířil na Slovensko.

Po dalším angažmá v Považské Bystrici odehrál sezonu v Nových Zámčích, aby se vrátil „domů“ - tedy už na Hanou. V Prostějově založil rodinu, našel si civilní zaměstnání jako lakýrník a zajížděl odsud za extraligovou házenou do více než 50 km vzdálených Hranic, se kterými slavil zisk domácího poháru i premiérové stříbrné medaile v extralize. A byla to právě nemocnice v Prostějově, kde se mu před rokem a půl potvrdilo, že čelí zatím tomu nejsilnějšímu a nejméně smlouvavému soupeři.

Nemoc útočí

Začalo to v podzimní části sezony 2013/14 problémy se zády. Který há-

zenkář ale čas od času nepozná bolest zad? Jenže stav se zhoršoval, problémy měl Tůma nejen s pohybem, ale zejména se spánkem. I přes první negativní chirurgická vyšetření se zdálo, že problém bude mnohem závažnější. Marek to tušil. Obával se.

Dnes o těchto chvílích mluví až se zářejícím klidem. Je to ale klid, který vychází z tvrdě nabitých zkušeností a to především v civilním životě. Tou klíčovou událostí formující jeho vztah k vážným chorobám bylo úmrtí matky na rakovinu. „Můj stav se v prosinci rychle zhoršoval a já věděl, že je zle. Myslel jsem na to, že máme tento problém v rodině, že rakovina zabila mamku i dědu. Jestli teď působím klidně, tak v těch prvních dnech jsem cítil strach,“ přibližuje pocity z přelomu předloňského a loňského roku. Jednu z možných příčin bolestí lékaři spatřovali v zánětu břicha a odebrali podezřele se jevící varle, které zánět mohlo způsobovat. Jenže pak byla potvrzena rakovina a lékaři našli mezi páteří a ledvinami vklíněný podlouhlý nádor. Před léčbou měl neuvěřitelných patnáct centimetrů délky! „Jestli byl maligní? Ne, byl zhoubný,“ odpovídá Tůma na dotaz a působí při těch slovech jako by konverzoval o počasí.

Čas ubíhal, lékařům se až na opakovaný pokus podařilo biopsií zjistit, jak na zákeřnou chorobu. „Nebylo to jednoduché, ale jak lékaři zjistili o nádoru víc, říkali mi, že tento typ bude dobře reagovat na chemoterapii. Způsob léčby, který lékaři v Olomouci zvolili, zabral. Nádor se smrskl do minimálních rozměrů a pak mi ho vyoperovali,“ popisuje s vděkem za práci odborníků z olomoucké fakultní nemocnice. Jenže boj s rakovinou není jako jeden házenkářský zápas, spíše je to nikdy nekončící série play-off, série nesrovnatelně důležitější a vyhocenější než jakou lze zažít ve sportovním světě. Série, ve které soupeři stačí ke konečné výhře opanovat jediný duel. Prozatím však Rakovina vs. Tůma 0:1!

Podržely mě rodina i klub!

Rakovina se ovšem nevzdala a před rokem se opět přihlásila o slovo. Původní nádor byl totiž provázán s nervy v blízkosti páteře a z drobných nevyoperovaných zbytků začala nemoc opět bujet. Stejně jako v minulém souboji se Marek mohl opřít o své nejbližší - dceru, manželku, její rodinu i svého otce. Ale také o hranický klub. „Zprvu informací o chorobě mělo jen vedení a několik hráčů. Vždy budu

vděčný panu Martinu Schoberovi, který šéfuje našemu klubu, jak se ke mně zachoval,“ mění poklidný tón rozhovoru Tůma.

„Překonat nemoc je jedna věc, ale uživit rodinu a mít vůbec v tom marasmu perspektivu ji uživit, to už je věc druhá. Původní práce byla při mých problémech pryč a skutečně díky, že mě klub podpořil,“ doplňuje dlouholetá opora Cementu. Zprvu o jeho nemoci nevěděli ani všichni Markovi spoluhráči, tým nevěděl, kde je hospitalizován, navštěvoval jej jen harcovník Jaroslav Zemánek. „S kluky jsem v kontaktu byl, ale nechtěl jsem, aby za mnou jezdili. I kvůli tomu, že první chemoterapie tělo zvládalo hodně špatně. Jar da ale jezdil, dokonce mě pak vozil do nemocnice. Je to takový náš saniták,“ směje se Tůma.

Momenty, kdy hovoří o rodině, lékařích, vedení klubu nebo Jaroslavu Zemánkovi jsou během našeho rozhovoru, kdy bojovník s rakovinou opouští svůj stoický klid. Také napodruhé se léčba zdařila, tentokrát i bez operativního zákroku. Série Rakovina vs. Tůma 0:2! „Není úplně vyhráno, to je jasné, ale nemohu na to myslet. Jestli působím klidně, tak úplně klid nebudu mít nikdy, lékaři mě budou kontrolovat do konce života,“ věčně hodnotí své vedení v „sérii“.

Hořký, ale nepatetický konec

Během léčby mu energii dodávalo i sledování zápasů svého týmu, který se probíjelo do semifinále Českého poháru a přetahoval se o umístění na hraně vyřazovacích bojů. Házená lákala, lékaři nebyli v zásadě proti a Marek Tůma se tak v lednu letošního roku objevil na tréninku v hale Cementu. Zesláblý. Začínající podle vlastních slov se všim od začátku. Natěšený. Ještě v únoru letošního roku stihl pohárový duel v Zubří a 1. března přispěl první extraligovou brankou po nemoci k výhře nad Frýdkem-Místkem. Dva body byly navíc klíčové pro

postup klubu do play-off, kam nakonec pronikl Cement z vytečeného čtvrtého místa. Kdo by nevěděl o jeho zdravotním handicapu, možná by si ani nevšiml, že hranický hráč s číslem 27 neměl rok a půl míč v ruce a překonal rakovinu. Snový návrat roubený vavříny se ale nekonal. V pohárovém finále chyběl hranickým k zisku trofeje krůček díky proměněné sedmičce lovosického Chroustovského v poslední vteřině.

Tůma tuto branku sledoval po červené kartě z útroby haly Chemik, ale zklamání bylo mírně očekávaním play-off. „Teď nás čeká po letech vyřazovací fáze extraligy, což je úžasné a moc se těším. Musím přiznat, že se ale stejně tak těším na letní přípravu. Až bude konec téhle sezony, budu moci alespoň něco dohnat z toho tréninkového manka,“ říkal Tůma se zaujetím v hlase před startem play-off. Výsledky čtvrtfinálové série proti Brnu, ve které měl Cement výhodu domácího prostředí, jeho nadšené a teoretické vyhlášení konce sezony posunuly do zcela jiné roviny. Hranice Brnu jasně podlely 0:3 na zápas, po výhře sahaly jen v druhém zápase na domácí palubovce, ale ani osmibrankový náskok jim v koncovce nestačil. „Cítíme zklamání. Takhle brzo jsem si konec sezony opravdu nepřál, klidně bych s tím trénováním a doháněním výpadku počkal,“ pousmál se nad vlastním hořkým vtípem zkušený hráč, a po peripetích s vážnou nemocí také hodně zkušený člověk, Marek Tůma.

MAREK TŮMA OČIMA...

„Na takového kluka, jakým je Marek, nejde zapomenout. Od žákovských let vynikal svým citem pro nahrávku, čtením hry a periferním viděním. Rychle se učil nové věci, byl mozkiem týmu, na kterém stála naše hra, v žákovských kategoriích jsme těžko hledali konkurenci. Typově připomínal Petera Kukučku, se kterým se potkával jako protihráč. Mimo hřiště se možná déle hledal, ale určitá extravagance k němu prostě patřila. Byl to výjimečný talent a je dobře i pro současnou extraligu, že se mu podařilo nemoc překonat a vrátit se.“

JANA HAJZMANOVÁ, trenérka Baníku Karviná, která ho vedla v mládežnických kategoriích

„Marka jsem znal už z Karviné a po jeho příchodu do Kostelce jsme nebyli pouze spoluhráči, ale také spolubydliči. Ve sportovním i civilním životě to byl nekonfliktní kluk, který byl do házené opravdový blázen. Měl neskutečný přehled, a to nejen o tom, co se děje na hřišti, ale taky v zahraničních soutěžích. Jsme stále v kontaktu, takže vidím, jak věkem i nemocí dozrál a přeju mu v životě klidnější roky a v házené ještě několik úspěšných sezon.“

RADEK GODAL, odchovanec Karviné a dlouholetý Markův spoluhráč z Kostelce na Hané

„Jsme rádi, že se Markovi podařil návrat na hřiště. Nechtěli jsme ho nikam tlačit, ale byla na něm vidět velká chuť a nechali jsme tomu volný průběh. Bylo vidět, jak moc Marek návrat chce, a co pro něj házená znamená. Nejenže nás posílil, ale ještě jsme mu to moc přáli. Je dobře, že tak zabojoval a stále bojuje.“

LIBOR HRABAL, současný trenér extraligových Hranic

Články i televizní dokumenty o osobnostech, které se stejně jako Marek Tůma musely vyrovnat s těžkým životním osudem, často logicky spějí k patetickým závěrům. Takový závěr by se ale k rozhovoru s Markem nehodil. Na jeho boji s rakovinou jsou totiž nejvíce odzbrojující civilnost a pokora, se kterou tenhle házenkářský hráčička vystupuje a vypráví o peripetích své-

ho života. Už jeho únorový návrat na extraligové palubovky se obešel bez teatrálních gest a výraznější propagace. O Tůmově příběhu se příliš nemluvalo, nepsalo, netočilo. V ten čas mě to mrzelo a můj článek, který dočítáte, měl být určitou „nápravou“ tohoto nedostatku. Jenže jak ve mně celé týdny zrál rozhovor s Markem, než jsem se ho odvážil zpracovat, uvědomil jsem

si, že to tak vlastně bylo správně. Až se v září rozeběhne další extraligová sezona, bude mít za sebou hranická sedmadvacítka tolik očekávanou tréninkovou přípravu. Teprve tehdy přijde opravdový comeback Marka Tůmy. Odhaduji, že to bude comeback ještě nenápadnější, než byl jeho únorový pohárový duel v Zubří. Ale to nebude vůbec podstatné.

Český svaz házené podporuje Nadaci pro transplantaci kostní dřeně, v této sezoně přispěl 105 tisíci korun

ZAPIŠTE SE NĚKOMU DO ŽIVOTA

I chlapi měli slzy na krajíčku, po těle jim naskakovala husí kůže. To když poslouchali dojemný příběh, kterak Jirka pomohl Kačce a zachránil jí život. Při Výročním večeru a poděkování dárcům za rok 2014 ho vyprávěl primář Hematologicko-onkologického oddělení Fakultní nemocnice v Plzni Pavel Jindra, též vedoucí Českého národního registru dárců dřeně. Sál v pražském Obecním domě oněměl, při vyprávění se tajil dech. Zpočátku to nebyl krásný příběh. Neposlouchalo se dobře, když primář popisoval, že sedmiměsíční holčička onemocněla akutní lymfoblastickou leukémií. Naopak nadějně znělo, že i při takové patálii se našel dárcé kostní dřeně.

Ještě emotivnější zážitky přinesl další popis, kdy se nemoc vrátila a malá pacientka měla jedinou šanci. Druhou transplantaci. Jenže... Ne vždy se však dárcé odhodlá k opakování zákroku. V nabitém sále v jedné z řad za oceňovanými dárci nenápadně seděla maminka se dvěma děvčátky, která se smála. Už měla proč. Jsou zdravá, plná života. Ano, díky tomu, že ten dárcé byl ochotný se Kačce zapsat do života ještě jednou.

Druhá transplantace, poté, co Jiří Paleček Kačce daroval kostní dřeň, následně lymfocyty a nakonec opět krvetvorné buňky, zabrala.

„A leukémie vymizela,“ oznámil primář Pavel Jindra. Lidé v sále tleskali, v rukách dam se objevovaly kapesníčky. Krásný večer gradoval.

Před oceněné, před patrony Nadace pro transplantaci kostní dřeně Livii Klausovou, kardinála Miloslava Vlká, či podporovatele biskupa pražského Vác-

lav Malého a herce Ondřeje Vetchého, zaplněný sál přišla maminka s oběma dcerkami. „Musel jsem jim slíbit, že se nebudu na nic ptát,“ prozradil primář Jindra.

Vzápětí přišel nejdojemnější okamžik večera. Sál prošel Jiří Paleček. Seděl „schovaný“ nenápadně vzaďu.

Kačka a Jirka. Dnes už dvanáctiletá Kačka Šulcová poprvé poznala svého dárcé, který jí zachránil život.

Všichni společně se bravurně vypořá-

dali s blesky fotoaparátů, s rozsvícenými reflektory televizních kamer. Přiznám, i já jsem měl slzy na krajíčku, když jsem slyšel to vyprávění," přiznal Aleš Pospíšil, prezident Českého svazu házené, při povídání s předsedou Správní rady Nadace pro transplantaci kostní dřeně Samuelem Vokurkou.

Český svaz je letitým podporovatelem Nadace. V každé sezoně se v mužské extralize odehrají čtyři tzv. nadační kola. Každý z dvanácti týmů pak na konto Nadace posílá 50 korun za vstřelený gól. Svaz pak přidává 400 korun za branku při domácích kvalifikačních zápasech žen i mužů. V probíhající sezoně Český svaz házené

a extraligové kluby pomohly Nadaci 105 tisíci korun.

„Jsme za to rádi. Je to skutečně významná pomoc. Ono však nejde jen o ty peníze, ale i o to, že nás tak významná organizace a tak velké hnutí podpoří," uvedl doktor Vokurka, co což Aleš Pospíšil kontroval: „Je nám ctí pomáhat tam, kde se hraje o lidský život.“

ČESKÝ NÁRODNÍ REGISTR DÁRCŮ DŘENĚ 2014

50 500 dárců
celkem

5192 nových dárců

121 nadějí na
uzdravení

41 osob darovalo
dřeně pacientům v ČR
i v zahraničí

80 pacientům v ČR
byl nalezen dárcé
v zahraničí

Registr doposud
nalezl vhodného
dárce dřeně pro
1187 pacientů,
z toho jich bylo
1036 v ČR.

MOLTEN

H3X5001 / H2X5001

Nový oficiální hrací míč IHF
pro období 2014-2018

Kdo s ním bude hrát?
Účastníci OH a MS
všech kategorií

 leman
sport

www.lemansport.cz

MY HRAJEME TAKY

Také v elektronické verzi našeho časopisu přinášíme „pelmel“ fotografií z dění mimo hlavní zorné pole házenkářského zpravodajství. Neváhejte nás kontaktovat v případě, že máte zajímavé fotografie z utkání všech věkových kategorií, pořádáte oslavy výročí klubu nebo jen máte za to, že by o Vás házenkářská veřejnost měla vědět!

Slovácký pohár a další radosti

Historie Házenkářského klubu Hodonín není příliš dlouhá (rok založení 2006), ale je nabitá mezinárodními akcemi na reprezentační i klubové úrovni. Přátelské duely mládežnických i seniorských reprezentací, kvalifikační turnaj dorostenek o ME 2013, ale také Slovácký pohár, který už na naše území přilákal nejen v házenkářském světě věhlasný klub - všechny tyto akce hostila moderní sportovní hala v hodonínské Lipové aleji, která byla otevřena přesně před deseti lety, tedy jen krátce před založením zmíněného HK (to navázalo na silnou házenkářskou tradici na Slovácku). Právě název celé oblasti nese i zmiňovaný turnaj klubů, který do Hodonína každé léto přiláká nevidanou konkurenci. Vždyť do jeho bojů už zasáhly po boku našich nejlepších družstev týmy jako dánské Holstebro, švédské Skuru, chorvatská Lokomotiva Záhřeb, ruští „giganti“ Lada Togliatti,

Astrachaň nebo Volgograd, běloruský Minsk, islandský Valur a další a další. S takovými jmény se místní HK nemůže srovnávat, přesto jsou v Hodoníně hrdí, že mají devět let od založení klubu pokryty všechny ženské věkové kategorie včetně té seniorské, z níž pochází fotografie Alexe Wířpa.

Celek HK Hodonín působí ve druhé lize žen, ale pod vedením zkušeného trenéra Antonína Štělce pomýšlí na cestu vzhůru. „Neskrýváme ambice postoupit do 1. ligy. Potvrzuje se nám, že angažmá Antonína Štělce bylo krokem správným směrem, zvedáme se výsledkově i herně,“ vyjadřuje spokojenost nad aktuální formou i fungováním ženského týmu HK Hodonín organizační pracovník Radek Bičan. V hledání talentů spolupracuje klub s místní ZŠ Vančurova a několik hodonínských odchovankyň se již objevilo v dresu se lvíčkem na prsou, naposledy spojka Nikola Kalinová (klubem ale prošla také mladá reprezentantka Slovenska Barbora Hanzalíková). „Práce s mládeží je stále to, na čem chceme stavět, a věřím, že z toho již brzy budeme těžit i v seniorské kategorii,“ doplňuje Bičan.

Na Vysočině věří v přínos RHC

Na práci s mládeží hodně spoléhají také v Havlíčkově Brodě, který se stal úspěšným žadatelem o zařazení do systému Regionálních házenkářských center (RHC). To by mohlo odstartovat novou etapu ve vývoji klubu, který je zejména v ženské složce sice nenápadným, ale velice aktivním členem naší házenkářské rodiny (důkazem budíž dorostenecké tituly mistryň ČR 2010 a 2011 nebo výchova reprezentantek Lucie Satrapové a Hany Kutlvašrové). Havlíčkův Brod se při tvorbě projektu spojil personálně s nedalekým Novým Veselím a vůdčím trenérem centra se stal Pavel Hladík, stojící za úspěchy novoveselské mužské házené. „Jsm rádi, že Pavel udělal tento krok, byť to pro něj znamenalo bolestný odchod od mužského celku ve Veselí. Ženskou složku bude mít u nás na starosti Hubert Kalivoda a je nutné říci, že ženy jsou u nás doposud složkou úspěšnější,“ přibližuje organizační pracovník havlíčkobrodské Jiskry David Kučera. Ostatně ženy stály po prvním světovém vítězství i u uvedení našeho sportu do ži-

vota tehdejšího Německého Brodu (po spisovateli Karlu Havlíčku Borovském bylo město pojmenováno až v roce 1945). „Na mužské složce ale chceme do budoucna hodně zapracovat. Trpíme generační mezerou a ti staří musí ještě chvíli vydržet, aby mohli své místo uvolnit mladším. Věřím, že i díky RHC nám mužská složka poroste jak co do kvality, tak do počtu hráčů,“ naráží Kučera na častý jev v českých i moravských klubech, že za současnou generací třicátníků zeje generační propast. Povzbudivý je fakt, že

trendem posledních let je v celé ČR obnovování hráčské základny a nárůst počtu mládeže. V Havlíčkově Brodě i v této souvislosti věří v další přínosnost konceptu RHC. „Líbí se nám ten regionální charakter projektu, že si nebudeme hrát jen na našem písečku, ale že naše RHC bude podporovat nárůst členské základny nejen u nás, ale na celé Vysočině. Je dobře, že budeme moci všechny kluby v regionu inspirovat a pomáhat jim najít cestu, jak s dětmi kvalitně pracovat,“ shrnuje David Kučera.

Házenkářský prapor pod horami drží také „Pragováci“

Házená má v kraji pod Ještědem svou tradici, ale severočeské házenkářské kluby orientované především na práci s chlapci už zažily lepší časy. Jedním z klubů držícím házenkářský prapor v nejsevernější části Čech je i Jablonec nad Nisou, který v loňském roce oslavil padesát let od svého založení. Zrod a fungování klubu byly přímo spojené s národním podnikem Elektro - Praga a hovorové označení „Pragovka“ v Jablonci rádi používají dodnes. Aktuálně házenkářský klub využívá zázemí městské haly, ale v těchto měsících, týdnech a dnech dokončuje jednání o stavbě nové haly na vlastních pozemcích.

„Byl by to pro nás důležitý posun a to i s ohledem na práci s mládeží,“ uvažuje František Dědeček st., neodmyslitelná tvář házenkářské „Pragovky“, jehož syn

František byl nejdůležitější hráčskou postavou klubu v posledních dvou dekadách a jeho vnuk stejného jména válí za ligové dorostence Jičina. Kvalitními výkony se ostatně František Dědeček nejmladší prezentoval v létě loňského roku také na dorosteneckém ME. „V případě talentovaných hráčů volíme spolupráci s nepříliš vzdáleným Jičínem. Nejde jen o vnuka, ale v letošní sezoně do mužské extraligy zasáhl i Tomáš Hána, v minulých letech třeba Jakub Mrklas,“ vypočítává nejstarší z klanu Dědečků - i když označení nejstarší není úplně přesné. „Vnuk je už František Dědeček VIII., já byl VI., jméno František má prostě u nás Dědečků tradici,“ usmívá se zkušený klubový funkcionář. V mužské kategorii působí Jablonec nad Nisou společně s regionálním sou-

putníkem Handball Liberec v severovýchodní skupině druhé ligy, ve které v posledních pěti sezonách patřil mezi vůbec neúspěšnější týmy. „Letos se ale projevují odchody některých hráčů do zahraničí a zažili jsme propad,“ přibližuje Dědeček, kterému v březnu udělalo dílčí radost regionální derby s libereckými házenkáři. Domácí Jablonec se radoval z výhry 29:23 (15:11) a svému rivalu zpod Ještědu tak oplatil obdobnou porážku z podzimní části soutěže. Mužský tým je ale jen špička pyramidy a v Jablonci se hodlají v budoucnu ještě více soustředit na její základnu, tedy práci s mládeží. Slibují si v tomto směru hodně nejen od nové haly, ale i školních lig v miniházené, které by se měly od nového školního roku rozeběhnout.

Nový klub na již známé házenkářské adrese

Reprezentační akce proběhne v areálu v Břevích u Prahy - pro pozorného fanouška české házené již notoricky známá fráze. Sportovní komplex v těsné blízkosti metropole však využívají nejen české reprezentační týmy, ale zázemí k přípravě zde nachází řada tuzemských družstev všech kategorií, včetně druholigových házenkářů Libčic nad Vltavou (vzdálených jinak více než 30 km), kteří

zde hrají své domácí duely. Nově se stal konečně také sídlem místního mládežnického klubu! Sokol Břve je novým členem CZECH HANDBALL FAMILY a jeho činnost je úzce spjata s Kroužkem míčových her Lvíčata Hostivice. Pod vedením Šárky Raisové a s kolektivem trenérů, mezi kterými figurují i jména dobře známá z mužské extraligy, se pro házenou nadchlo několik desítek dětí. Ať už přímo

ze ZŠ Hostivice, nebo ZŠ Zličín. A ty za sebou mají několik velice zdařilých akcí v čele s Mikulášským a Velikonočním turnajem. Nedávná větrná smršť si sice vyžádala škody na střeše areálu, ale chutí dětí a jejich trenérů do házené evidentně neotřásla, jak ukazují připravované akce. Přejeme k Břevskému rybníku i do Hostivice mnoho energie a zdaru v další práci s házenkářskou mládeží!

Posílejte fotografie, tipy na akce seniorských i mládežnických týmů na emailovou adresu internet@chf.cz a dejte o sobě vědět na stránkách našeho časopisu. „My hrajeme taky!“ je rubrikou pro všechny zapálené osoby v házenkářském hnutí, o jejichž obětavé práci média povětšinou mlčí.

JAN VTÍPIL

Vydává společnost CS Handball se sídlem Zátokpova 100/2, 160 17 Praha 6, pro Český svaz házené, Bolzanova 1615/1, Praha 1, 110 00, telefon: +420 273 160 086 e-mail: internet@chf.cz, web: www.chf.cz

Odpovědný redaktor: Ladislav Válek
Toto číslo mělo redakční uzávěrku 7. dubna 2015. Vychází 5× ročně.
Foto: titulní fotografie: Alžběta Vejrostová (Katar), dále archiv ČSH, internet, internetové

stránky IHF a EHF, archiv Handball plus, Pavel Lebeda, Alžběta Vejrostová a Alex Wipf. Grafická úprava: Laramee a Klein, spol s r. o., Brno
Toto číslo vychází v elektronické podobě 28. dubna 2015.

KDO JSME ?

- /// Autorizovaný prodejce a servis vozů Opel
- /// Autorizovaný opravce vozů Chevrolet

KDE JSME ?

Jankovcova 2a/1535, 170 00 PRAHA – HOLEŠOVICE

NABÍZIME

- /// Prodej nových a DEMO vozů značky Opel
- /// Prodej ojetých vozů různých značek:
 - Autovars zahrnut v programu OCOV (ojeté certifikované ověřené vozy)
 - Výkup vozů na protiúčet, komisní prodej či služby klasického autobazaru
- /// Služby kompletního servisu včetně zajištění STK a emisí
- /// Asistenční a odtahová služba, silniční služby
- /// Autopůjčovna, náhradní vozidla
- /// Pick – up servis, Airport servis

VIP SMLOUVA – PRO FIREMNÍ ZÁKAZNÍKY

- /// Fleetové skupiny zákazníků, individuální nastavení
- /// bonusy na servisní práce za nákup nových vozů
- /// slevy na služby servisu, pneu servisu, autopůjčovny a další
- /// slevy na nákup náhradních dílů
- /// množstevní slevy na servisní práce

VIP ZÁKAZNICKÁ KARTA – SLEVY

- /// na servisní práce
- /// náhradní díly
- /// odtahovou službu
- /// a další výhody..

NOVINKA – VIP VĚRNOSTNÍ KLUB

- /// Věrnostní program, ve kterém si zákazník „spořívá“ na budoucí služby servisu
- /// Věrnostní program, který zjednoduší péči o Vaše vozidlo
- /// Věrnostní program, který Vám přináší výjimečné slevy a benefity
- /// VIP umožňuje přečerpat Váš kredit a využít bezúročnou prodlouženou splatnost za nakoupené služby zboží

Adresa: Jankovcova 2a, Praha 7 - Holešovice
Tel.: recepce 266 711 777 E-mail: prodej@autovars.cz

Bud'te on-line s vaším regionálním Deníkem

- na www.denik.cz
- v iPadu
- v iPhoneu
- také jako e-paper

REGIONÁLNÍ deník
www.denik.cz

Nová příloha deník
Příloha nejen o bydlení

deník na Facebooku
Státní svatební Deník

Stadion se změní v kostku ledu
Firma PMS Přerov a domovská radnice se po letech dohodly, že na přípravě opravy stadionu budou spolupracovat...

„JOHN“ ULIČNÝ POPŘÁL MISTROVI – MORAVANU Z LITOVLE
Přerov. John Uličný, který se v minulosti věnoval sportovnímu žurnalistice, se v současnosti věnuje práci v obchodě s potravinami. V minulosti byl znám jako jeden z nejlepších žurnalistů v regionu. V současnosti je zaměstnán v obchodě s potravinami. V minulosti byl znám jako jeden z nejlepších žurnalistů v regionu. V současnosti je zaměstnán v obchodě s potravinami.

POČASÍ V KRAJI
Dnešní předpověď: 12-18°C
Zítřejší předpověď: 10-16°C
Pátek předpověď: 11-17°C

Za služby vedení družstva nezaplátali, lidem nejde elektrína
Město v obci, která je v majetku družstva, nezaplatilo za služby vedení družstva. Lidem nejde elektrína.

deník.cz
Vítejte si ve světě regionálního Deníku.
DNEŠ 12°C
Zprávy, Program, Facebook, Twitter, RSS

„John“ Uličný popřál mistrovi – Moravanu z Litovle
Lidstvo – John Uličný Moravan obdivoval žurnalistiku jako město v kategorii žurnalistů, kteří se v minulosti věnovali sportovnímu žurnalistice. Gratulujeme buď tvému Spiny Pop „John“ Uličný.

Zanedbaný a zchátralý zimní stadion se změní v kostku ledu
Sebevraha v Hrádku přemlouvají zachránit už při dne
Dioxinem zamořená vejce se objevila na dalších dvou farmách
Česko má svou Miss 2012

KAČKA NEČISTĚNÍ NEKONFORMNOSTI
14:41 Zláňka potkává obecní premiéra, že má na svém místě agentury

Continental
The Future in Motion

Objevte nejnovější technologie

vysokorychlostních
pneumatik
Continental.

Silné a sportovní vozy potřebují obzvlášť kvalitní pneumatiky, které dokážou přenést výkon automobilu na vozovku. Jen s nimi je možné si naplno vychutnávat špičkové jízdní vlastnosti - jako je dokonalá ovladatelnost nebo mimořádně rychlá akcelerace a brzdňý účinek. Bohatá škála vysokorychlostních pneumatik Continental uspokojí i nejnáročnější požadavky.

www.continental.cz